

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 5, 1965 — No. 683 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Waarover de Kerk gezwegen heeft

Het was geen verrassing, dat verschillende reacties uit de lezergroep kwamen op de twee artikelen van Dr. J. Van Belle in "Christian Courier" over geboorte-regeling. Het eerste artikel was nog maar nauwelijks bij de abonnees gearriveerd, of wij kregen reeds brieven en telefonische commentaren.

Het was evenmin een verrassing, dat de reacties sterk uiteenlopend waren. Er zijn lezers, die hun dankbare instemming betuigden, maar er waren anderen, die milder of feller ontstemd waren. Wij behoeven op de uiting van instemming niet in te gaan. Degenen, die ontstemd zijn, geven ons echter aanleiding tot verdere gedachtenwisseling. Temeer, omdat sommigen menen, dat de redactie zulke artikelen niet had moeten opnemen. Het gaat er dus niet alleen om, of men het met Dr. Van Belle al dan niet eens is. Het gaat er tevens om, dat er lezers zijn, die menen, dat zulke artikelen niet in een blad als het onze thuis behoren.

Om enkele voorbeelden te noemen: er was een lezer, die ons vroeg of het niet verstandig zou zijn geweest de artikelen niet in de krant te zetten, maar in een afzonderlijke brochure beschikbaar te stellen. Deze lezeren wil dus de waarde ervan niet ontkennen, maar had de distributie anders willen zien. Een andere lezer schreef, dat als ons blad dergelijk "goddeloos en mens-onterend geschrijf" en zulk een "vuil stuk" in het vervolg niet weigert, zij het abonnement op ons blad niet verder wenst.

Er waren ook vier predikanten, die in een gezamenlijk schrijven, Dr. Van Belle's artikelen "extremely misleading" noemden, "giving the reader the impression that the view stated is the accepted Christian position". Zij menen, dat de artikelen "lack Scriptural proof, and betray overtones of the humanistic approach to a very difficult problem." (Op dit laatste zouden wij al dadelijk willen reageren met de vraag, wat deze predikanten daar dan tegenover stellen. Wij erkennen volmondig het recht van deze predikanten om het niet met Dr. Van Belle eens te zijn. Maar niemand is er mee gedreven als ons alleen maar verteld wordt hoe het niet moet, zonder er bij te zeggen hoe het wel moet.)

Wij willen voorop stellen, dat wij dankbaar zijn voor deze reacties. Er spreekt een goede bezorgdheid uit voor het welzijn van onze verhoudingen en voor het bewaren van de Christelijke stijl. Daar moeten wij waardering voor hebben. Maar daar zijn wij natuurlijk niet mee uitgesproken.

Hoe men verder ook over het onderwerp of over het standpunt van de schrijver denkt, daar komt de een toe, dat zij het probleem van de geboorte-regeling openlijk heeft willen discussiëren in Christelijke zin. Daaranaan is dringend behoeft. Veel te veel werden hedendaagse problemen doodgedwegen in Christelijke kring. Veel te veel beperken wij ons door in negatieve zin bepaalde dingen af te keuren, zonder dat wij in positieve zin durven of kunnen zeggen hoe het moet. Daardoor worden de gelovigen zelf de oorzaak van het verwijt, dat Pierre Berton zo onbarmhartig de Christelijke kerk in de schoenen schuift. Het fatale in Berton's redenering is, dat hij wel zal vertellen hoe de kerk het doen moet — de kerk zelf zegt immers niets! — en dat in vele ogen het nog aannemelijk is ook, wat deze man zegt. Wij willen er een staaltje van aanhalen. Berton zegt onder meer: "When Adam and Eve sinned, they suddenly realized that they were naked — as though there is something essentially wrong with nakedness — and they covered themselves. Why? Because in the eyes of the Church the human body is somehow sinful."

Let wel: "because", alsof dat de reden was dat Adam en Eva zich zochten te kleden.

In zulke termen wordt de Bijbel verdraaid en in zulke bewoordingen wordt verteld, wat het standpunt is van de Christelijke kerk

*) Weekend Magazine" No. 4. Of het dan wel in de krant zwijgen mag?

over het menselijk lichaam en over sex.

Maar de kerk zwijgt of wordt nauwelijks gehoord.

Het Christelijk getuigen moet zich niet alleen richten tot het persoonlijke geloof (of ongeloof) van de individuele mens. Het Christelijk getuigen moet het Woord van God resoneren, en het Woord van God houdt zich wel degelijk bezig met brandende vraagstukken van de tijd. En onder die brandende vraagstukken neemt sex toch wel een grote plaats in.

Wat het onderwerp zelf betreft, namelijk de geboorte-regeling, kunnen wij ons er niet eenvoudig van af maken, door te zeggen, dat het contrabande is. Het bezwaar tegen geboorte-regeling is heel begrijpbaar, althans voor christenen heel goed begrijpbaar omdat ons altijd is voorgehouden dat wij in Gods bestel niet moeten ingrijpen. Er zijn echter vele, zeer vele die met dit probleem rondlopen en eigenlijk niet weten, hoe zij er mee aan moeten of waar zij de juiste voorlichting kunnen krijgen.

Als wij het nu eens van een andere kant mogen benaderen, dan denken wij aan kinderloze echtparen. Het was vroeger zo, dat een echtpaar, dat geen kinderen had, dit als hun lot moesten aanvaarden. Zij werden bemoedigd met de mededeling, dat er ook voor kinderloze echtparen een taak was in de wereld en dat zij daarom hun leven niet als een mislukking moesten beschouwen.

Niet in alle, maar toch in vele gevallen is dit nu anders. De medische wetenschap komt thans deze mensen te hulp en het is geen zeldzaamheid meer, als mensen, die eerst meenden geen kinderen te zullen krijgen, thans verblijden worden met de geboorte van gezonde kinderen, dank zij de hulp die hen van medische zijde wordt geboden. Wij hebben nog nooit een bezwaar uit Christelijke kring daartegen gehoord. Wij hebben nimmer vernomen dat iemand dit "vul" of "humanistisch" vond. De mensen van vroeger zouden wellicht gezegd hebben, dat dit een eigenmachtig ingrijpen was in de leiding Gods in het leven van dergelijke mensen. De Bijbel spreekt ervan, dat de Heere sommige vrouwen "toegesloten" had. Denk bijvoorbeeld aan Rachel (Gen. 30:2) of aan Hanna (1 Sam. 1:5). Nu zeggen wij, dat wij dankbaar uit Gods hand aanvaarden, wat de medische wetenschap voor kinderloze echtparen kan bewerkstelligen.

Hiermede is natuurlijk het probleem nog niet opgelost. Maar het is wel een punt, dat stevast over het hoofd wordt gezien, wanneer wij spreken over geboorte-regeling. In bepaalde zin is dit net zo goed geboorte-regeling, maar niemand bestrijdt het.

Wij moeten daarom wel voorzichtig zijn om met één streek van de pen een standpunt als humanistisch of zelfs "vul" te bestempelen. Wat wij moeten doen is ernstig nadenken en biddend nadenken, dat de Heilige Geest ons het juiste inzicht wil geven, — en dat wij dan van dit inzicht getuigenis afleggen, in plaats van te zwijgen.

Ter gelegenheid van de 26e verjaardag van H.K.H. Prinses Beatrix op 31 januari j.l. werden op kasteel "Drakensteyn" een aantal foto's gemaakt. Hierboven een foto van de jarige Prinses voor Haar boekenkast in de werkkamer. Zij houdt het programma van de Olympische Spelen in de hand.

Op bladzijde 4 plaatsen wij nog enkele andere opnamen.

(Foto ANP/G. Vander Werff)

Beelden van en uit NEDERLAND

Mannen in hun tijd

Het is hoog tijd, dat wij nu eens verlost worden van de gedachte, dat wij zo gauw het over seksuele dingen gaan, wij voor onze teenagers schuilevinkje moeten spelen. Als de christelijke pers hier stelselmatig over zwijgt, gaan onze teenagers naar de niet-christelijke pers, want ze willen ingelicht worden.

Toen Adam alle beesten namen moest geven, gaf hij hen namen over de perioden van de oorlogsjaren. De Nederlandse minister-president, wiens slappe leiding tijdens de oorlogsjaren in mei 1940 al een ramp betekende, had zijn post verlaten en was tegen zijn belofte in, naar het bezette Nederland teruggekeerd.

Prof. Mr. P. S. Gerbrandy volgde hem op.

Hij liet zich aandelen bij Churchill, Engeland's oorlogseleider en de man naar wiens stem een ieder in de vrije wereld luisterde. Niet al te vertrouwd met de Engelse taal begroette Gerbrandy bij zijn binnentreden de Britse minister-president met "Goodbye, your Excellency!" Een glimlach speelde over het gezicht van de grand old man en zijn blik richtend op de kleine Fries, die voor hem stond, zei hij bij zijn neus lang: "Are you going home too?"

Gerbrandy ging niet voor dat de capitulatie een feit was en ook ietwat nasale hoge stem was voor de Nederlanders, die het voorrecht hadden om over een geheime zender te kunnen luisteren, even inspirerend als die van Churchill voor de vrije wereld.

Beide mannen zijn tot hun volken verzaameld en het is merkwaardig op te merken, hoe de omstandigheden er toe leiden, dat bepaalde figuren op de voorgrond treden. Zonder een tweede wereldoorlog zou Churchill zijn geweest een van de zeker zeer bekwame, maar evenzeer grillige figuren in de rij der Britse staatslieden en Gerbrandy de typische, eigenzinnige politicus, die graag tegen de draad ging. Hun karaktereigenschappen maakten hen tot de onversaarde leiders, die volhadden op hoop tegen hoop en wier moed, durf en overbeeldingskracht inspirerend tot doorzetten, ook dan als de toestand reddeloos scheen.

D.F.

't Was in een der meest kritische verkiezing in 1940 nog aan de Amerikaanse moeders beloofd, dat hun zonen het slagveld niet zouden betreden. Doch Japan's verraderlijke aanval op Pearl Harbor trok een streep door deze belofte. En deze afschuwelijke daad kwam net op tijd om Hitler's aarzeling ten aanzien van een invasie van Engeland in onzekerheid om te zetten.

Reeds in 1942 kon men uit Goebbels weekblad de twijfel proeven aan een Duitse overwinning en zonder Amerika's geweldige machtsontplooiing zou Engeland wellicht staande zijn gebleven, doch zou van een bevrijding van Europa geen sprake zijn geweest en evenmin een halt zijn toegevoegd aan de Japanse penetratie in de Stille Oceaan.

Maar het blijft de onsterfelijk verdienste van Churchill dat hij, juist in die periode tussen mei 1940 en 7 februari 1941, van geen wiken wist en volhield waar een ieder ander wankelde.

Het Nederlandse parlement maakt daarvan in zijn telegram van rouwbeklag melding.

In hem, zo is gezegd, heeft de geschiedenis gestalte gekregen. Het is de Goddelijke souvereiniteit, die in de bangste nood, derlijke mannen doet opstaan, hun misschien niet eens zulke nobele karakters staalt en hun in staat stelt het wereldgebeuren zo te leiden, dat de tirannie en de demonie worden bedwongen.

Groen van Prinsterer: "Er staat geschreven en er is geschied!" krijgt in het licht van de herinnering aan de bange jaren, waartoe Churchill's heengaan oproep, toch wel een bijzonder accent.

Bij Churchill's dood, bijna twintig jaar na de overwinning, valt de schaduw over de ontwikkeling van de vrije wereld en ook over Engeland. Wie de prachtige rede van de tegenwoordige premier Harold Wilson op de t.v. zag en

hoorde, werd getroffen door de stijlvolle en waardige herdenking. Zijn beide conservatieve voorgangers vielen hierbij een weinig op de achtergrond.

Doch wie enige kennis van de gang van zaken op de Britse eilanden na de vrede heeft en de artikelen van Prof. Dr. G. Th. Rotthuizen over de nieuwe moral in Engeland, gepubliceerd in het Gereformeerde Weekblad, las, is er zich bewust, dat het winnen van een oorlog nog niet inhoudt het winnen van de vrede.

De arbeidsproductiviteit stond de eerste jaren na de beëindiging van de oorlog in Engeland op een laag peil, gesinsvorming stuitte bij de in het burgerleven teruggekeerde soldaten op onwil, het zedelijke leven scheen in zijn wortels te zijn aangestast.

Terwijl in Europa op het vasteland zich een continentale politiek ontwikkelde en onder leiding van Frankrijk Engeland's toetreding tot de Europese Economische Gemeenschap uit politieke overwegingen verhindert werd, worstelde het eens zo machtige Britse imperium om de Commonwealth nog zo'n beetje bij elkaar te houden en liep de tegenactie in de z.g. vrijlanden (Engeland plus de Scandinavische landen, Zwitserland en Oostenrijk) op niets uit.

Nederland heeft ten aanzien van zijn bevrijding veel van Engeland te danken. Dit mag nooit worden vergeten, al heeft Montgomery duidelijk doen zien, dat de nood van het Nederlandse volk hem weinig ter harte ging en zijn het vooral de Canadezen geweest, die zich met grote doorzettingsvermogen ingezet voor de liberalisatie van ons land.

Doch na de beëindiging van de oorlog herinnerde de Britse politiek menigmaal aan die van de 17de eeuw. Het was vooral Engeland, die een redelijke afwikkeling van de koloniale politiek ten opzichte van Indonesië wegbewust dwarsboomde. Het spreekt boekdelen, dat zijn eigen troepen in Maleisië thans beschoten worden met wapens, door Engeland aan Soekarno geleverd.

Er is van Churchill gezegd, dat hij een meer geschikte Regering had bij de tegenwoordige premier Harold Wilson op de t.v. zag en

(Vervolg op pag. 5)

Ouders en Kinderen

door ADRIAAN PEETOOM, B.A.

③

zondere antwoorden vraagt, wil ik nog een stap verder gaan.

We hebben ons in de laatste twee artikelen bezig gehouden met de druk die de samenleving uitoeft, om het gezag over kinderen te verzwakken en de opvoeding maar aan experts over te laten.

Ik wil hier nog een artikel aan wijden, voor we in volgende artikelen beginnen met te onderzoeken hoe ouders in de opvoeding van hun kinderen het doodgevaarlijke vacuüm kunnen vermijden.

In begin januari had ik het voorrecht een toespraak te mogen houden voor de P.T.A. (Parent-Teachers Association) van de St. Stanislaus Roomse school in Sault Ste. Marie. Volgens de jongste statistieken heeft Sault Ste. Marie het op twee na hoogste gemiddelde inkomen in Canada, na Edmonton en Calgary. Een rijke stad dus. De St. Stanislaus school is gelegen in een arm gedeelte van Sault Ste. Marie. Een derde van de gezinnen waarvan kinderen op deze school gaan, leeft in voortdurende armoede. Dit is een haast onbegrijpelijke situatie. Voor m'n toespraak vond ik uit dat geen der aanwezige ouders in Canada geboren was. Mij werd dan ook een Italiaanse tolk aangeboden. In een gesprek met het hoofd van die school, een non, vond ik ook uit, dat de onderwijzers vaak merken dat verschillende kinderen in een dag of wat niet gegeten hebben, of onvoldoende kleding bezitten voor temperaturen die in de winter tot 35 onder nul dalen.

In die situatie zijn onderwijzers dan die onderwijzers ook niet gezien over te nemen, en acties voor voedsel, kleding en medicijnen zijn hun voortdurende zorg.

Nu zullen wij allen mee-voelen met deze situatie. We zullen het dan die onderwijzers ook niet kwalijk nemen dat ze doen wat ze kunnen; het is toe te juichen dat zij zich geroepen weten die nood te lenigen?

Voor we nu zeggen: dit is een uitsonderlijke situatie, die om bij-

tige Samaritaan vroeg zich niet af hoe z'n hulp aan de beroofde man te verdedigen: hij hielp.

Daarom is die drang om meer en meer taken van het gezin maar aan experts over te laten een verschrikkelijke aanklacht tegen ouders. De school is niet de schuldige, de ouders zijn de schuldigen. Een maatschappelijk werker, verbonden aan het Jeugd-gerechtshof in Toronto geeft het zo weer: "For every juvenile delinquent I have to deal with 2 parent delinquents."

Nu gaan de onderwijs experts niet vrij uit. Het is duidelijk dat van de nood een deugd gemaakt is. Uit de nood van de slappe en ongeïnteresseerde gezinnen is het zo makkelijk een deugd te maken van de superioriteit van juiste theorieën. De richting (filosofie) van onderwijs, die door gebrek aan belangstelling niet door ouders geformuleerd wordt, wordt dan door onderwijs-experts geformuleerd. Zodra dat proces eenmaal onderweg is, wordt deze filosofie beheerst niet door wat de Schrift openbaart over opvoeding en onderwijs, maar door wat onder controleerbare laboratorium condities te voorschijn komt als technisch juist. Zoals dan ook altijd, is wat begon als zuiver technisch inzicht verheven tot Wijsheid.

Eén voorbeeld is genoeg. Veel studie is gemaakt van kinderen die door een of andere oorzaak (ik laat het aan U over deze oorzaak aan te wijzen) "emotionally disturbed" zijn geworden. Vorige week hoorde ik van een 7-jarig jongetje, dat op tranquilizers leeft.

Nu heeft men uitgevonden dat deze kinderen meestal leven zonder enig onderscheid tussen goed en kwaad. Doordat de wereld waarin zij leven geen scherpe onderscheiding toont tussen goed en kwaad, en hun eigen goed en kwaad noch behoedt, noch bestraft wordt op een manier die houvast geeft, verliezen ze alle besef van goed en kwaad. Ze reageren dan ook meestal uit een drang om ten koste van alles aandacht voor zichzelf op te eisen. Straf helpt niet om dit te beteugelen. Integendeel, straf is juist bewijs van aandacht, waarom zij zo zitten te dwingen.

U zult begrijpen dat deze kinderen geestelijk ziek zijn. De eerste taak van hun opvoeders is dan ook de symptomen van deze ziekte te onderdrukken, zodat ze tenminste hun plaats in scholen kunnen innemen, zonder problemen te veroorzaken voor hun klasgenoten.

Maar nu komt het. De grootste zorg voor de experts is niet het gebrek aan onderscheid tussen goed en kwaad in die kinderen. Hun zorg is dat dat gebrek aan inzicht schuldGEVOLENS oplaat. Als men dan ook die schuldGEVOLENS kan onderdrukken, kan men die kinderen genezen noemen. In andere woorden, de experts slagen er in morele overwegingen te verdrinken in technische oplossingen.

U begrijpt hoe dit strijd met de Schrift. Al geven we toe, dat deskundig advies broodnodig is, de Schrift leert ons de zonde en schuld (niet schuldgevoelens) van de mens. Al geven we toe, dat deze kinderen een theologische verhandeling niet nodig hebben, het gaat er hierom in welke richting psychologen zoeken.

Ik hoop dat het U nu duidelijk is hoe de zonde ook onze gezinnen verbrokkelt en verstoert. Het meestelijke is, dat door de doorwerking van de zonde in de praktijk zo vaak gekozen moet worden tussen oplossingen die geen van beide de merktekenen vertonen van een verstaan van de Schrift. Vaak moet getracht worden in scholen de ergste symptomen van kwaad te onderdrukken, zonder dat er een kans bestaat het werkelijke kwaad in de gezinnen te bestrijden.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Het Eerste Woordenboek voor Wetenschappelijk Atheïsme

Current Developments in the Eastern European Churches bericht dat in 1964 in Moskou een kort woordenboek voor wetenschappelijk atheïsme is verschenen, het eerste in zijn soort. Er is aan meegewerkt door 83 deskundigen van filosofische en atheistische instellingen in de Sovjet Unie, Europa en Azië en van het Museum voor de Geschiedenis van de Godsdienst en het Atheïsme in Leningrad. Bij de samenstelling van het woordenboek werden enige moeilijkheden ondervonden. Er moet overeenstemming worden bereikt over de nauwkeurige toepassing van de hierbij betrokken terminologie. En er ontstonden nieuwe problemen ten gevolge van nieuwe richtingen die zich in het atheïsme vertonen en die in latere uitgaven van het woordenboek meer aandacht zullen moeten worden duidelijk gemaakt. Het woordenboek bevat definities voor 1.500 termen en uitdrukkingen. Current Developments laat dan een aantal van deze definities volgen, waarvan wij er in verband met de beschikbare ruimte helaas slechts enkele kunnen overnemen.

St. Augustinus

Door de Orthodoxe kerk "Sint" en door de Rooms Katholieke kerk "heilig" genoemd, is hij één van de "kerkvaders". Oorspronkelijk een heiden, bestudeerde hij de filosofie van de ouden, en aansluitende de beginselen van het Stoïcisme en Neo-platonisme. In 387 werd hij christen, en na enkele jaren onderwijs, maar door wat onder controleerbare laboratorium condities te voorschijn komt als technisch juist. Zoals dan ook altijd, is wat begon als zuiver technisch inzicht verheven tot Wijsheid.

Eén voorbeeld is genoeg. Veel studie is gemaakt van kinderen die door een of andere oorzaak (godsdienstige onverdraagzaamheid). Al

die dogmatische en ethisch-religieuze geloven die de kerk niet erkende, werden als ketterijen beschouwd. Augustinus was groten deels verantwoordelijk voor het feit dat de kerk het werkuitgang werd van de regerende klasse, het instrument voor de geestelijke slavernij van de massa's van het volk en de rechtvaardiging van hun exploitatie. Zijn geschriften hebben de fundamentele geestelijke en sociale ongelijkheid... Zulke leerstellingen bracht Augustinus in tegenspraak met zijn eigen leer over de kerk als de enige macht ter zaligheid. Maar zij werden enigszins verzaakt en het Katholieke dogma nam ze over. Tegelijkertijd legde Augustinus nadruk op de belangrijkheid van de kerk, zelfs boven die van de Evangelie... Vóór de 13de eeuw werd het gezag van Augustinus erkend door alle Katholieke theologen, ofschoon sommige van zijn ideeën (Predestinatie, Communio Sanctorum) waren aanvaard door ketterijen bewegingen die zich, vanaf de 9de eeuw en later, tegenover de kerk stelden. De invloed van Augustinus zou zich later — door Thomas Aquinas — uitstrekken tot Luther, Calvijn en de Jansenieten. Tegenwoordig gebruikt de R.K. kerk Heilige Augustinus om het reactionaire imperialisme, zijn uitbreiding en de onderdrukking die daarmee gepaard gaan, te rechtvaardigen.

De Antichrist

Volgens de christelijke leer is hij de tegenstander van Christus, die (zoals het boek Openbaringen verklapt) op aarde zal verschijnen kort voor de tweede komst van Christus en het einde der wereld, om oorlog te voeren tegen de christelijke kerk, waarbij hij uiteindelijk zal worden verslagen (dit is een aanpassing van vroegere Joodse ideeën over de Messias en de Anti-Messias, versierd met oude christelijke fantasieën). Het (apocalyptische) beest 666 heeft men gezien in keizer Nero; later in de verschillende tegenstanders van de kerk; gedurende de Reformatie werd het omgedraaid en zou het de Paus betekenen; in Rusland in de 17de eeuw werd het vereenzelvigd met de schismatische Patriarch Nikon en later met Peter de Grote en ook met Napoleon. Ten tijd van de oktober-revolte en gedurende de burgeroorlog werd de Sovjet-regering beschreven als de macht van de Antichrist, en fanaticke secten zoals de Jehovah Getuigen, de Zevende Dags Adventisten, de Ware Orthodoxe Christenen, enz., beschouwen de Sovjet-regering nog als de Antichrist.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

Ik hoop dat het U nu duidelijk is hoe de zonde ook onze gezinnen verbrokkelt en verstoert. Het meestelijke is, dat door de doorwerking van de zonde in de praktijk zo vaak gekozen moet worden tussen oplossingen die geen van beide de merktekenen vertonen van een verstaan van de Schrift. Vaak moet getracht worden in scholen de ergste symptomen van kwaad te onderdrukken, zonder dat er een kans bestaat het werkelijke kwaad in de gezinnen te bestrijden.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijszaak van ouders.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend

WAT WIL SJALOOM EIGENLIJK?

door John Knight.

"Sjaloom" heeft haar eerste verjaardag gevierd. Iedere maand verscheen zij om Nederland op de hoogte te stellen wat er leeft onder de jongeren die Christelijke eenheid belijden en beleven.

"Sjaloom" is het officiële maandblad van de Sjaloombeweging, die geleid wordt door de Sjaloom-groep, een min of meer exclusieve groep van vijf-en-twintig vertegenwoordigers van verschillende kerken, waaronder Gereformeerden, Hervormden en Rooms-Katholieken. Dit is op zichzelf iets waar wij, oud-Nederlanders die hier al verschillende jaren wonen, ons over verwonderen. Dat protestanten samenwerken is begrijpelijk, maar Roomsen?

Als wij ons gaan verdiepen in de activiteiten van de Sjaloombeweging stijgt onze verwondering: stel je voor! Een pater en een protestants predikant (een Calvinistische nog wel) die samenwerken aan een artikel dat voor heel kerkelijk Nederland bestemd is. Verenigingsavonden (in Den Haag iedere woensdag) voor pastoors en dominees. Liefdesmaaltijden door het gehele land georganiseerd voor iedereen die bijtijt Christen te zijn. Soms wordt, symbolisch, brood en vis gegeten. Rooms-Katholieken en protestanten werken samen om buitenkerkelijs binnen te halen. Het is alsof er nooit een Reformatie is geweest?

Is dit iets nieuws? Niet helemaal. Er zijn altijd wel bewegingen geweest die samenwerking zoeken en die het Nederlandse kerkgemeente voorhielden dat eenheid noodzakelijk was. In 1946 was er al een geschrift van de Stichting "Kerk en Wereld" waarin een radicaal plan voor de ontkerstening van het Nederlandse volk werd gezocht.

"Ons volk is in haar grondslagen ondermijnd. Wij roepen dringend om een terugkeer van ons volksleven in al zijn geledingen onder het zegenrijke gezag van Jezus Christus."

De "antithese" zou ernstige bemoeieningen opleveren in het uitvoeren van het zedingsbevel, volgens Kerk en Wereld. Na de tweede wereldoorlog moest het anders worden: geen splintergroepjes, geen aparte Christelijke organisaties, maar EENHEID.

Wij hebben sinds die jaren gehoord van de "schijf", van officiële Synodebesluiten die Oekumenische samenwerking aanbevelen. En in onze kranten en tijdschriften hebben wij gelezen hoe, vooral in de laatste jaren, de Rooms-Katholieken ook in de richting van de dwalende broeders zijn gaan kijken. Overal is het oekumene wat de klok slaat. Nog nooit hebben wij elkaar zo goed begrepen. Wij gaan de goede richting uit!

En hier zetten wij nu een vraagteken. Hoe wij ook over de universale Kerk denken en hoe nobel het streven ook is om eenheid te zoeken, er zijn bewegingen waar wij niet aan mee kunnen doen. In hun jeugdig (?) enthousiasme is de Sjaloom-beweging te ver gegaan.

Nu zijn er sentimentele overwege-

Bijbel Boek waaruit theologen van hun Koning begonnen zijn, openlijk uitlachen! Volgens mij is een beweging die getuigt dat er veel zijn die menen volwassen en mondig te zijn, maar die de kinderschoenen nog niet zijn ontgroeid. Lui, die we niet anders kunnen typeren dan kinderachtig.

Dit moet voor humor doorgaan. Een "humor" die gezien de reacties in de Nederlandse kerkelijke pers niet erg op prijs gesteld wordt. Ondertussen groeit de beweging in Nederland en in België. De Protestantse en Rooms-Katholieken groepen die zich hierbij aansluiten schijnen niet genoeg te kunnen krijgen van de vastbesloten pogingen om alles wat traditioneel is, belachelijk te maken. Het apostolataat, aswoensdag, absolute kardinaal Bea en andere R.K. begrippen krijgen het ook te ver-

Het is alsof er een nieuw element in kerkelijk Nederland is verschenen: een steeds groter wordende groep van jongeren uit allerlei kerkelijke richtingen die gezamenlijk de kerken waarin zij opgegroeid zijn en de bewegingen die door Christenen in de naam

Sjaloom betekent vrede.

De Sjaloombeweging kan alleen maar tweedracht teweeg brengen.

DUBBEL EFFECT

De naoorlogse emigratie heeft kinderen leven en werken en daarom moeten ze hun bezoek niet te lang rekken; zij moeten een en ander van het land weten voor ze vertrekken, klimaat, gewoonten, arbeids- en zakenmilieu enz.; zij dienen enig begrip te hebben van de emigratie-spirit, opdat ze hun kinderen niet ontmoedigen; zij behoren voorzichtig te zijn in hun oordeel.

Dit rijtje kan men nog met vele goede raadgevingen aanvullen. Doch ook de kinderen kunnen van hun kant heel veel doen. Nodig is eerlijkheid in hun brieven, goede wil in het verdragen van ouderen, inspanning om hun ouders ook iets te laten zien van de nieuwe wereld, waarin zij leven, hun terug te laten gaan met een herinnering aan een mooie tijd. In de voorlichting, de reisleiding, de opvang, het verblijf en de terugkeer pleiten wij voor meer samenwerking. De Sectie "Ouders van Emigranten" is daartoe bereid en gereed. Laten de comités in Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika, Amerika en waar ook maar, mede hun hand uitsluiten en het resultaat zal twee-voudig zijn:

1. dankbaarheid bij ouders en kinderen (familieleden) en
2. een gunstige beïnvloeding van het emigratie-klimaat.

Cn. Uit: "Emigratiekoerier".

Die wij erkennen het graag, alvoreer in Nederland ligt. Verschillende organisaties zijn daarbij bezig. Ook de Sectie "Ouders van Emigranten", deel van de Christelijke Emigratie Centrale.

Doch wat nodig blijft, is een betere coördinatie tussen hier en de ontvangende landen.

De reizen van de ouders lopen nu soms op een teleurstelling uit. Dat is niet nodig, mits de voorlichting en de "begleiding" goed zijn, mits ook de kinderen in de immigratielanden hun medewerking verlenen.

In Nederland moet de ouders een voorlichting worden gegeven, die veel meer inhoudt dan alleen de reisroute.

Zij moeten iets verstaan van de omstandigheden, waaronder hun

ENCYCLOPEDIERTJES

Afrika Zwart werelddeel; erg druk en rumoerig; alleen in het uiterste zuiden uitgesproken christelijk, voor de rest algemeen heidens.

Agape (liefdesmaal) Onder 't eten er niet op letten of iemand gereformeerd of katholiek of hervormd of wat anders is. Gewoon doorstaan ook als blijkt dat je buurman niets is.

Avondmaal Zelfde als agape, maar dan anders; geen maal, niet 's avonds.

Afval Afvalig van het geloof: heel erg, mag helemaal niet. Niet doen.

Ambt Christelijke instelling waardoor het gemeenschappelijk avondmaal onmogelijk is. Anti-Revolutionsair Een christen-nederlander die voor koningin en het vaderland is.

Beginael Een kwestie van uitdagen.

Want zelfs na een verblijf van een half jaar of langer valt het velen, die hun kinderen hebben bezocht, nog moeilijk om zich verstaanbaar te maken. De woorden leren gaan nog, maar ze te spreken is een opgave.

Vanwege de kerken, stichtingen en comités is er voor de Nederlandse emigranten in de afgelopen jaren heel veel gedaan. Helaas schijnt door de inzinking van de emigratie uit Nederland de moed er een beetje uit te zijn, ten onrechte.

De cijfers, boven genoemd, wijzen een opgaande lijn aan. Doch er is een taak ten aanzien van ouders en familieleden, die op reis naar hun kinderen en verwanten gaan.

Die wij erkennen het graag, alvoreer in Nederland ligt. Verschillende organisaties zijn daarbij bezig. Ook de Sectie "Ouders van Emigranten", deel van de Christelijke Emigratie Centrale.

Doch wat nodig blijft, is een betere coördinatie tussen hier en de ontvangende landen.

De reizen van de ouders lopen nu soms op een teleurstelling uit. Dat is niet nodig, mits de voorlichting en de "begleiding" goed zijn, mits ook de kinderen in de immigratielanden hun medewerking verlenen.

In Nederland moet de ouders een voorlichting worden gegeven, die veel meer inhoudt dan alleen de reisroute.

Zij moeten iets verstaan van de omstandigheden, waaronder hun

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE,

SERVICE & BENZINE

FINA STATION

1590 MAIN ST. W.

Hamilton

JA 9-7944

of

FU 3-7380

Zondags gesloten

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT...

HOLLAND

VIA DE
"GULDEN ROUTE"
VAN DE GREEK LINE

QSS

ARKADIA

20,650 ton • 19 knopen

NAAR AMSTERDAM

VOOR ZO WEINIG ALS

\$191*

*Touristenklasse
Voordeel Seizoen
Naar Nederland

COBB • LE HAVRE
LONDEN • BREMERHAVEN

GA NAAR UW REISBUREAU

GREEK LINE

U vind meer gastvrijheid, meer comfort, meer heerlijk eten en meer vrolijkheid op de "Gulden Route" van de Greek Line. De aantrekkelijke "Arkadia" heeft ruime accommodaties, 14 publieke zalen, het grootste overdekte zwembad ter zee, en natuurlijk de voortreffelijke "Gulden Route" bediening. Reserveer nu... profiteer van de Voordeel Seizoen prijzen.

VANUIT MONTREAL: 30 April*, 12 Juni, 3 Juli, 11 Aug., 1 Sept., 22 Sept.

"Golden Route" naar de MIDDENLANDSE ZEE
New York • Portugal • Italië • Sicilië
Griekenland, Cyprus, Israël

THE OLYMPIA 23,000 ton
Nieuw Vlaagsschip van de Greek Line

THE QUEEN ANNA MARIA
26,000 ton • Afvaarten om de 14 dagen
Luchtreis • Gestabiliseerd

89 King Street East, Toronto
400 Craig Street West, Montreal
470 Granville Street, Vancouver

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED
ACCOUNTANT

LICENSED MUNICIPAL
AUDITOR

968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.

ED 7-8559

For all your books, Bibles,
Sunday School and Church
supplies, records, etc.

Chr. Book Centre

ANTON LAMMERS

38 Longwood Road E., Kitchener, Ontario

JA 2-1234

Merkmolen Dros
Hoogeveen - Holland

Imp: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

Harry Wierenga
Certified Watchmaker
14 Stavely Cres.
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-Amerika Line, Europe-Canada

Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280

Agent Canadian National Railway

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT...

kom maar naar

BRAMPTON,

de stad van de toekomst!

Er wordt hier goed verdienst, er is werk voor iedereen... en Frank Harkema helpt iedereen met werk, huizen kopen of huren.

Schrijf: F. HARKEMA, Vertegenwoordiger,
voor H. S. Hare Ltd., Realtor

134 Queen Street East, Brampton, Ontario.

Agio Sigaren

zijn beter

Agio Garant \$1.60 per 10

EEN HEERLIJKE SIGAAR

P. J. SCHOLTENS IMPORTS

P.O. Box 507

Waterdown, Ont.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by

J. Vander Wal

• TRUCK LEASING

• TRACTORS AND TRAILERS

• STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.

Tel.: 366-4090 and 366-4456

Philips Recordings

SACRED — CLASSICAL — SEMI-CLASSICAL — POPULAR

SEE YOUR LOCAL DEALER OR THE IMPORTER FOR CANADA:

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 GOLDFORD DRIVE, REXDALE, ONT.

PHONE 741-6563

Note Gentlemen:

Sunday, February 14, Valentine's Day

A major occasion for all sweethearts. What could be a more appropriate remembrance than a floral bouquet — captured for long-lasting pleasure in a flacon of precious

"Fleurs de Hollande" Perfume?

For your Sweetheart on Valentine's Day

ANNO 1789

PARFUM - EAU DE PARFUM - EAU DE COLOGNE

Vragen rond de "R" in "A.R.S.S."

(2)

Onze eerste vraag was of onze indruk juist is dat de A.R.S.S., door het formeren van een soort geloofs-gemeenschap op basis van een zelf-gemaakte 'creed' met absolute binding en tucht, zich aandient als een soort kerk, aangezien wij al deze elementen kennen als kerkelijke zaken. Daarin lag natuurlijk verscholen de vraag, die reeds in ons opschrift besloten ligt: of zulk doen wel echt 'Re-formed', Gereformeerde is.

Wij komen nu toe aan de volgende vraag, die uit de eerste voortvloeit:

2. Waarom een aparte 'education-al creed'?

Direct al komen daar andere vragen uit voort, als namelijk: hebben wij dan niet reeds een belijdenis, en daarbij een heel kostelijke en kostbare belijdenis in de Drie Formulieren van Enghheid? En: heeft de A.R.S.S. misschien die (echt) Gereformeerde belijdenis ook mede opgenomen in de grondslag? En: indien niet, waarom dan niet. Was die niet voldoende, of moet die aangevuld worden, of hoort die belijdenis in de A.R.S.S. niet thuis?

Het is niet voor de eerste maal dat wij horen van zulk een aparte belijdenis voor een apart 'terrein'. Reeds in Nederland werd daarover gesproken de laatste tijd, en werden er bepaalde ontwerpen gemaakt voor verschillende terreinen. Al is ons niet bekend of men in Nederland al zo ver gegaan is als men hier in Canada ging: door n.l. zulk een terrein-blijdenis bindend te maken, 'without qualifications or reservations'. Wij merken van niet.

In dit verband gebruiken wij een woord dat onvriendelijk klinkt: is hier sprake van 'epigonisme'? Een epigoon is iemand die later geboren is; en dan speciaal later geboren dan bepaalde grote leiders; en die nu, in z'n ijver en verering, verder gaat dan de leermeester. Wij durven echter dit woord gebruiken omdat wij erkennen het ook te moeten signaleren in de eigen kring waarin schrijver leeft: een zondermeer toepassen van Nederlandse consequenties en beslissingen op het leven hier, en dan daarin verder te gaan dan ooit de leermeester ging of wilde gaan. Zonder daarover hier uit te weiden, — is dit bindend-maken van zulk een 'creed' door de A.R.S.S. niet ook een voorbeeld van epigonisme? En vooral niet hierom omdat, terwijl in Nederland dat systeem van allemaal verschillende terrein-blijdenissen onder hevige critiek van verschillende kanten ligt, en reeds weer door meerderen verlaten wordt, het hier, mede door de A.R.S.S. als hoge wijsheid wordt geacht, die noodzakelijk direct moet worden toegepast in de praktijk?

Dit nu daargelaten, waaruit is dit opstellen van zulk een aparte creed te verklaren? Ondanks het feit dat in dit blad herhaaldelijk door mannen van de A.R.S.S. stellig ontkend is dat deze uitsluitend of doorslaggevend laat leiden door de Wijsbegeerte der Wetseide (W.d.W.) menen wij dat de discussie daarover voorlopig maar niet moet ophouden. Nog niet omdat wij tegen 't volgen van een bepaald filosofisch systeem op zichzelf zoveel bezwaren hebben (al is de binding eraan wel van alle kanten met grote vraagtekens te bekijken) maar omdat wij overtuigd zijn dat deze W.d.W. in haar latere ontwikkeling steeds minder recht heeft op de naam 'Re-formed'. Enkele bewijzen zullen we daarvoor bijbrengen.

Eerst dit: een afgelopen weergave van deze wijsbegeerte kan hier niet gegeven worden. Door onderget, niet omdat hij geen filosofische knobbel heeft. Voorts, al kon hij het wel, om de beschikbare ruimte niet. Slechts dit zij ervan te zeggen dat reeds dr. Kuyper de gedachte uitwerkte van 'souvereiniteit in eigen kring' (s.i.e.k.); hoewel hij niet verder ging dan de poging, met deze formule de onderlinge verhouding van kerk - staat - maatschappij - gesin te beschrijven. Prof. Dooyeweerd heeft deze formule echter overgenomen om daarmee het ganse geschapen leven te beschrijven; hij komt tot een getal van niet minder dan vijftien 'weteskringen'; daarbij opmerkend dat dit een absoluut minimum is, er kunnen er dus nog meer bij komen. Opgemerkt dient te worden dat deze 'weteskringen' zeker niet parallel lopen met de door Kuyper getekende afsonderlijke 'terreinen'.

Toch, — in de praktijk komt het er wel van. Hoezeer deze gedachte invloed oefent bij de mannen van christelijk onderwijs, werd reeds duidelijk door de discussie over een schoolbelijdenis, in *The Christian School Herald*, waarnaar wij eerder verwezen, en waarin twee belangrijke figuren uit de A.R.S.S., dr. Kooistra en dr. Schrottenboer, betogen dat invoeren van de Gereformeerde Confessie in de school die school 'ecclesiastical' zou maken, en dat mag niet! Dezelfde gedachtengang openbaart zich in publicaties van mannen van de C.L.A. (dr. Seerveld, Mr. Vandezande) door onderget in zijn 'lijfblad' breedvoerig besproken. De Kerk heeft haar eigen terrein; de belijdenis van de Kerk geldt voor dat (ecclesiastical) terrein. De A.R.S.S. heeft haar eigen terrein met eigen creed; zo de school, zo de sociale organisatie, zo straks de politieke organisatie; en als we nog een organisatie van christelijke kunst krijgen, staat hetzelfde ons te wachten.

Wat ons vooral interesseert is dat daarmee de bestaande Gereformeerde belijdenis van al die niet-kerkelijke 'terreinen' wordt uitgesloten omdat ze daar niet 'relevant' is.

Maar had dr. Schrottenboer dan niet gelijk door (in C.C. Oct. 30, 1964) tegenover dr. S. Woudstra scherp te protesteren dat niet de W.d.W. de grondslag van de A.R.S.S. is? Wij geloven echter niet dat de zaak zo juist gesteld wordt. Natuurlijk wil de A.R.S.S. samen met de W.d.W. zich door niets anders dan door dat Woord laten leiden. Dat maakt echter onze vragen rond de "R" in A.R.S.S. niet overbodig. Want onze vraag is: waar is de Gereformeerde Belijdenis gebleven?

Men zal antwoorden: Daar wordt toch over gesproken in de basis:

"The supreme standard of the association shall be the Scriptures of the Old and the New Testaments, here confessed to be the Word of God in the sense of the historic creeds of the Protestant Reformation."

Dus...? Is daar de belijdenis niet mede-gepakt? Wij merken: neen!

Om te beginnen: wij kennen geen 'creeds of the Reformation', wel 'creeds of the Churches of the Reformation'. Voorts: wat is zoal 'protestant'; waar niet (het gaat toch om Reformed scientific studies!) de Gereformeerde Reformatie, al is dat een pleonasme.

Zonder spijkers op lang water te zoeken (maar men vergt niet de binding 'without qualifications or reservations'): 'historic' creeds, wat is dat? Webster verklaart dit woord als: 'famous in history', Oxford Dictionary: 'noted in history', — en dat is goed en wel maar ze zijn meer: ze zijn de levende belijdenis van het levend geloof van de Kerk, de echt Gereformeerde Kerk van vandaag!

Tenslotte (en dat is het belangrijkste): in deze basis-formule is niet de inhoud van deze Gereformeerde confessie besloten als de inhoud van ons algemeen ongetwijfeld christelijk geloof. Het enige dat gezegd wordt: Gods Woord wordt aanvaard zoals die 'historic creeds' dat doen: als Gods Woord. Of de creed van de A.R.S.S. in alles dat Woord getrouw aanspreekt zoals de Drie Form. v. Enghheid dat doen, hopen we nog te bezien. Hier constateren we slechts het feit: dat de Drie Form. (hun namen worden niet eens genoemd) buiten gesloten worden van de 'kring' van de A.R.S.S. De 'supreme' standaard is de Schrift, de tweede is niet de Belijdenis maar de educational creed.

Is dat ver gezocht? Als antwoord zoeken men naar een parallel in Nederland. Ieder in de A.R.S.S. die zichzelf en de A.R.S.S. een dienst wil doen, moet eens lezen wat prof. J. Kamphuis schrijft in 'Verkenningen', I. Goss 1964, hfdst. IV, Kruistocht tegen de Gereformeerde Confessie. Vooral pag. 123 o.v. waar de ook in A.R.S.S.-kringen geachte prof. Holwerda breed wordt geciteerd. En dat is van het grootste belang omdat deze van de vergadering van de Ver. voor Calv. Wijsbegeerte heeft bijgewoond waar het basisartikel 2 besproken werd. Na geklaagd te hebben dat al dat geleerde en vooral onschriftuurlijke sprekten over de s.i.e.k. ons steriel maakt", schrijft Holwerda:

"Hier is voor mijn besef de tegenstelling het diepst geworden. Het Woord Gods is in geding. Indertijd bij de debat-

ten over art. 2 der statuten kon het nog een moment schijnen alsof het alleen ging om de binding aan de belijdenis. Men wist niet weten van binding aan de belijdenisgeschriften; die waren immers kerkelijke papieren. Men bond zich slechts aan de Schrift, zoals de Belijdenis daarvan sprak (letterlijk precies als in art. 2 van de A.R.S.S. v.d.). Toen heb ik geopposeerd, omdat men aldus niet bond aan de inhoud de Schrift die immers in de belijdenisgeschriften is samengevat. Voor mijn besef was de binding aan de Schrift op die wijze alleen formeel... Men doet wel, alsof de Schrift de beheersende plaats behoudt; men komt immers gedreven door het innerlijk Schriftmotief tot de erkenning van en de greep naar het grondmotief der schepping, de s.i.e.k. Maar intussen is in 'Beginnig' al iemand bezig met het ontwerpen van een aparte schoolbelijdenis, zag ik; en misschien volgen er nog wel proeven van een 'gezinsbelijdenis', een 'staatsbelijdenis', een 'economische belijdenis' etc. De s.i.e.k. blijkt in die mate een 'grondmotief' te zijn dat men daarmee zich werpt op het Woord en zich daardoor bewegen laat, voor elke kring een speciale belijdenis te copiëren; men knipt de Bijbel in snippers, en krijgt straks vele kring-blijdenissen, die dan ook wel weer als 'originair zelfstandig' zullen worden aangeduid. Met het geloofsstuk der s.i.e.k. maakt men de Bijbel kapot en de Kerk en de hele samenleving. De wijsgerige visie op de werkelijkheid proclameert men tot geloofsstuk, de wijsbegeerte wordt hier tot religie... Of men nu vanuit een filosofem inzake tijd-eeuwigheid ons de bijbel onneemt à la Barth, of dat men het doet vanuit een filosofem inzake s.i.e.k. maakt tenslotte weinig verschil. Ik heb misschien gesuif, doch ik heb nooit ook maar vermoed dat de W.d.W. deze koers zou gaan." (a.w. p. 125/6).

Sorry voor het lange citaat; we zijn alleen maar sorry dat er geen ruimte is voor meer. Scherpe woorden, inderdaad, maar prof. Holwerda heeft niet gesuif; hij had wel in meer opzichten iets van een ziener. Als hij had kunnen lezen wat Dooyeweerd later zou schrijven in "A New Critique", de Engelse vertaling van zijn hoofdwerk, en vooral de Inleiding daarop, had hij veel van zijn vrees beweerd gezien. We denken hierbij aan het 'religieuze grondmotief'; in genoemde Introduction zegt Dooyeweerd dat de eenheid der Kerk niet gevonden wordt rond de leerstukken als zelfs dat aangaande de eenheid van de twee naturen van Christus, maar 't in de wijsbegeerte der wetseide voorgestelde 'grondmotief' is ecumenisch verenigingspunt. Want in dat grondmotief wordt de Kerk als 'bovenlijdelijk Lichaam van Christus' kenbaar; in de belijdenis spreekt 'slechts de kerk als instituut, de kerk in haar tijdelijke verschijningsvorm'. Maar in het 'grondmotief' herkennen de leden van het bovenlijdelijk Lichaam van Christus elkaar en aanvaarden elkaar. De verdeeldheid der kerk is 'hopeless' en kan dus gelet worden voor wat het is; er zijn wel andere wegen die tot de eenheid van 'the body of Christ' leiden. Trouwens, alle kerk-instituten en alle belijdenissen staan volgens Dooyeweerd medeschuldig aan die verdeeldheid.

Nu beweren wij niet dat dit alles (reeds) geleerd wordt door de A.R.S.S. Wij hebben het genoemd om te waarschuwen. Dat art. 2 niet er niet goed, niet geruststellend uit, broeders! Dr. Schrottenboer in genoemd artikel voelt zich heus niet gedrongen om de invloed van de W.d.W. in de A.R.S.S. te verontschuldigen. Terwijl er toch alle reden voor is. Verderop zullen wij nog aantonen hoe de educational creed de invloeding door de W.d.W. vertraagt. Voor het ogenblik willen wij het laten bij een verwijzing naar deze woorden over 'Academic Freedom' in de educational creed:

"That scholarly pursuits are to be undertaken in the God-given freedom of a complete and voluntary submission to the Word of God and the divine laws that govern human life. The responsible freedom of the scholar must be protected against any constraint or domination of church, state, industry or other societal structure."

Wij hebben nog niet vaak zulk een wrange opmerking over de Kerk des Heers die Hij vergaert door Zijn Geest en Woord,

(Vervolg op pag. 7)

Kroon Prinses Beatrix 26 jaar!

Prinses Beatrix speelt met Haar hond in de tuin

De Prinses projecteert haar zelfopgenomen films

(Fotos ANP/G. Vander Werff)

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pag. 1)

leider was in dagen van oorlog dan van vrede. Velen zullen in de afgelopen dagen teruggedacht hebben aan de voor hem zo pijnlijke uitslag van de verkiezingen in 1945, toen het kiezersvolk de beweerd held en staatsman in de kou liet staan.

Ook grote mannen — en zij in het bijzonder — hebben hun tegenslagen en verdriet. Hoe zwaar moet het voor hem geweest zijn toen eerst Roosevelt en daarop Truman, zich door Stalin in de luren lieten leggen en de vracht van de ontzettende wereldoorstelling tot de helft werd gereducreerd. De vrijheid kwam voor het Westen, doch de tirannie, nu niet van het national-socialisme maar van het communisme, heerst tot op vandaag in geheel Oostelijk-Europa.

Nederland heeft in zijn buitenlands beleid ten opzichte van het Atlantisch bondgenootschap, als wel tegenover Engeland, fair play gespeeld. Tegenover Frankrijk, een der zes van de E.E.G., bleef het zolang mogelijk de toetreding van Engeland verdedigen. In de langzame ontwikkeling van de Europeesche politieke en economische integratie, staat het op de bres om Amerika en Canada voor alles te behouden, niet alleen als militaire steunpilaren, doch als onbreekbare schakels in het Atlantisch geheel.

Een werkelijke oplossing schijnt nog ver.

Ook in Nederland is de belangstelling voor vraagstukken van wereldwijde omvang, voor Europa en zelfs voor binnenlandse politieke problemen, niet groot.

Een opinie-onderzoek inzake elgen volksvertegenwoordiging wees dit uit. De Antirevolutionairen kwamen nog met het beste cijfer uit de bus.

Nu heeft een zeer bekend staatsrechtgeerde, Prof. Francais, gegeven op de gevaren, die in het opinie-onderzoek schuilen — z.i. zijn de antwoorden dikwijls te eenzijdig, ondeskundig en niet objectief — maar ook zonder zulk een peiling kan een ieder politiek meelevend mens wel de toestand schatten.

De gerings en dikwijls weinig betrouwbare berichtgeving en commentaren, die de dagbladers over de verrichtingen van het Nederlandse parlement geef, is een weerspiegeling van de geringe interesse van de lezers.

De verstarring door het lijstensel en de evenredige vertegenwoordiging is een tweede oorzaak hiervan. Komt nog bij, dat men hier tevens te doen heeft met een soort weltaartsverschijnsel. De publieke zaak wijkt voor het eigenbelang en de zelfgenoegzaamheid.

Churchill's dood heeft ook de herinnering opgeroepen aan het gebrek aan realiteitsbesef bij de Regering, die hem voorafging, hoewel behorend tot zijn partij. Zijn oordeel over Chamberlain was hard, hoezeer menselijk mild.

On.

Nederland was met een De Geer evenmin gelukkig.

De Bijbel zegt reeds: "Wee het volk, wiens Koning een kind is." Ook in een ouder man kan een kinderziel huizen, en dan niet in de zin van het Evangelie.

Men vergeve ons, dat dit artikel van meer algemene strekking is, dan van eigen bodem. Vandaag echter zijn nationale en internationale politiek niet meer te scheiden.

A GOOD
CIGAR!

HOFNAR

© 1965 C. C. LTD. - T. SCHINKEL LTD. - LONDON - GENEVA - GENEVA

Mannenpraat

De Neutrale Pers in onze Gezinnen

Calvinist-Contact van 15 januari was weer, als altijd, een nummer dat zeer de moeite waard was gelezen te worden. Er stond weer veel in, dat ons op de hoogte hield met wat er in kerk en wereld zo al gebeurt, en wat de geesten bezig houdt. Ik heb altijd gedacht en ik denk dat nog, dat Calvinist-Contact een blad is van grote betekenis, en dat de leiding die het tracht te geven een goede leiding is. Ik weet nog uit ervaring van de tijd, dat we de Canadian Calvinist hadden en daarnaast het kleine blaadje Contact. Deze beide bladen hebben niet zo heel lang bestaan. Men ging al spoedig in dat deze twee meer konden bereiken als ze samengevoegd werden tot één.

Op de vergadering waar deze fusie tot stand kwam mocht ik tegenwoordig zijn. Ik heb dus, om zo te zeggen, mee mogen helpen om deze fusie tot stand te brengen. Ik heb zelfs nog mogen voorstellen om, waar deze twee bladen waarvan het eerste Canadian Calvinist heette en het andere Contact, nu gingen samensmelten, om van beide bladen een deel in de nieuwe naam op te nemen. Ik voelde voor de naam Calvinistisch Contact en stelde dat ook voor. Dit is de naam tenslotte niet geworden. De meerderheid op deze vergadering voelde meer voor Calvinist-Contact. Dit kwam goed met mijn gedachte overeen, en ik was er blij mee. Door dat blad, zo stelde ik me voor, konden we als nieuwe immigranten contact met elkaar onderhouden in Calvinistische zin. Door dit blad, zo was de algemeen gedachte, kon men de onderlinge band bewaren, en voorlichting geven in verband met de vele vragen die in dit grote en voor ons toen nog nieuwe land ons voorgelegd werden. En nog veel meer ideeën.

Maar omdat ik zo blij daarmee ben, zou ik ook zo graag zien, dat de invloed er van steeds groter werd. Dat veel meer mensen het gingen lezen.

En nu kom ik eigenlijk tot wat ik zeggen wilde. Ik vond namelijk in het nummer van 15 januari een klein stukje waar boven stond: *Christelijke Pers koetbaar goed*.

Nu bestaat er veel kans, dat wat ik nu wil schrijven, niet gelezen wordt door hen, voor wie het eigenlijk bedoeld is. Omdat ze het blad nooit of niet meer lezen, maar toch hoop ik dat het nog nuttig kan zijn. Die woorden onder dat

zoeven genoemde opschrift, zijn betaalt dus zo maar een 25 dollar de neutrale pers, waar er zoveel het zo waard om onthouden te per jaar voor het dagblad en de goede lectuur verschijnt, dan is worden. De Christelijke pers is inderdaad een kostbaar goed. En Christelijk blad niets af kan. Dit is één gezin, maar helaas niet het enige. Ik kan wel begrijpen hoe dat gaat. Het dagblad kost 35 cent per week en kan wekelijks betaald worden. Dat is gemakkelijk. Calvinist-Contact kost 6 dollar per jaar en moet in een aantal betaald worden. Op zekere dag komt er bericht vanuit Hamilton, dat het weer tijd is om het abonnement op C.C. te vernieuwen en men wordt vriendelijk verzocht 5 dollar op te sturen. Het komt juist in een tijd dat er nog meer rekeningen betaald moeten worden, b.v. een betaling voor de Car of de T.V. en het geld volgt is dat C.C. niet wordt betaald en dat het dan een poosje later ook niet meer komt. Zo zijn er al verschillende Calvinist-Contact kwijt geraakt en er komt maar niet van om het abonnement weer te hernieuwen. En het gevolg, het droevige gevolg is dan, dat de neutrale pers in zo'n gezin het alleen voor het zeggen heeft.

En dat zijn dan nog de betrekkelijk goedwillenden, die wel met een Christelijk blad zijn begonnen, maar het niet konden volhouden of er te slap voor waren. Maar daarnaast zijn er dan nog degenen, die er maar nooit aan begonnen zijn, bijna niet weten van het bestaan van C.C. en genoegen nemen met het vuil van de neutrale krant. Ze zeggen misschien wel, dat ze dat vuil niet lezen en alleen maar het goede er uit pikken, maar ondertussen ligt dat vuil dan toch maar op tafel onder het oog en bereik van de kinderen, die er vaak meer uit oppikken dan wij wel denken. Als het in Nederland nodig is om te waarschuwen tegen

dat is in Nederland niet te aanvaarden, maar in Canada ook niet. Wij zijn als Christenen hier nog maar pas begonnen om aan de Christelijke pers in onze gezinnen een plaats te geven. Ook, om tegen de gevaren van de neutrale pers iets te doen. Maar in de praktijk is het nog vaak zo, dat men alleen maar de neutrale pers vertegenwoordigd vindt in onze gezinnen en naar de Christelijke pers tevergeefs zoekt.

Nog niet zo lang geleden merkte ik in een gezin, dat er wel een neutraal dagblad in huis kwam als de dagelijks gids, en ook nog een paar neutrale weekbladen. Maar van Calvinist-Contact of een van onze kerkelijke bladen was geen spoor te bekennen. Zo'n gezin

Ank knikt, zo voelt zij het zelf immers ook aan. "En dan," gaat Emi verder, "t was toch ook eigenlijk niets gedaan, zo ver weg. Noot eens naar huis te kunnen." Ze trekt Ank's arm wat steviger tegen zich aan en merkt niet dat juist die laatste woorden in Ank de wreef weer doen opkomen.

Ank trekt haar arm wat losser. "Ach, als het daarom alleen gaat, er emigreerden er zoveel, waarom zou ik het niet kunnen?"

Emi sust het meteen. "Ja, ja, natuurlijk! Maar ik ben toch maar blij dat het niet doorgaat!"

"Nou man, maar dan hadden we een bruiloft gehad!" Het vrolijke in haar stem verbergt het spijtige van binnen om de toch gedroomde dromen, die nu net als alles om haar heen, meten weer in de mist kunnen verdwijnen. Even roept ze het vervagende toekomstbeeld, dat toch wel lokkend was, weer voor zich op. "Dan had u nu een bruid in huis."

"Och kind, we zullen hopen dat dat toch nog wel eens zal gebeuren. Je bent nu nog zo jong."

"Toch niet jonger dan u, toen u trouwde!"

"Nee," moet Emi bekennen, en in haar is het zeer om het weten: dan sta ik als bruidsmoeder alleen.

Ieder met eigen wegzwervende gedachten nu lopen ze stil door de donkere beslotenheid van het witte plantsoen. Door de geheimzinnige wereld van mist die vlak om hen is en ieder verder zicht beseent en langs de beijzelle heesters en struiken waarvan de besneeuwde takken de vracht bijna niet meer dragen kunnen.

Op het smalle bruggetje over het smalle grachtje blijven ze staan. Diep in het donkere water weerpiegelen zich in het lantaarnlicht de overbuigende wilgen met hun lange ijssalieren en een wirwar van sneeuwige boomtakken. En verder, tegen de achtergrond van de volgende brugboog, als om het geheel tot een wat sentimenteler oudejaarskaart te voltoarden, de silhouetten van de plechten van drie oude zolderschuiten, en nog dieper in het water een wit huis, op de punt van z'n speelse trapgeveltje.

"Prachtig hè mam, hier kan ik altijd wel blijven kijken."

"Ja, het is wonderlijk mooi, al die weerspiegeling. Maar nu loop ik door hoor, ik vind het heus te koud om nog langer te blijven staan."

"Och, maar 's zomers kun je dit niet zien," pruilt Ank, die maar moeilijk kan scheiden. Dan gaat ze toch op een holletje, af en toe glijdend over een dun ijsdek, Emi achterna.

Aan het begin van de straat haalt Emi de sleutel al uit haar zak.

"Brrr... wat een kou Ank, kom maar gauw mee naar binnen."

Ze vinden de huiskamer leeg, al is het licht nog aan liggen de boeken als zwijgende getuigen van gehoorzaamheid opengeslagen, elk aan een kant van de tafel.

"Ze hebben niet veel gelezen, mam," constateert Ank dadelijk, "Kijk eens, bladzij vier."

"Detective!"

In de keuken is gerucht. Toch wat onrustig haast Emi zich erheen.

"Maar jongens!" Verrast blijft ze in de deuropening staan. "Wat zijn jullie toch schatten!"

Op het tafeltje niet ze, keurig op een blad, vier kopjes met aangemaakte chocolade. Ad en Luci staan samen voor het fornuis.

"Kijk eens mam! U komt net op tijd! De melk komt juist omhoog. Gauw Ad, draai het gas uit!"

En wat tò vlug babbelt Luci verder: "We dachten dat u wel erg koud thuis zou komen. Doe maar gauw uwjas uit mam en ga maar lekker bij de kachel zitten. Hier Ad, neem jij nou het blad. Ank, ga jij ook mee naar binnen, we gaan het nog even echt gezellig maken, omdat we zo lang mogen opblijven."

Behaaglijk koestert Emi haar koude voeten in de gloed van de haard, genietend van de warmte en liefde om zich heen. Haar gedachten gaan nog even terug naar al de noodd van de wereld, waar vanavond voor is gebeden. — Ik wil het programma toch nog eens rustig overlezen, denkt ze, zo maar voor mij alleen.

"Ja, Ad, zet m'n kopje hier maar neer, of nee, geef het maar in m'n handen, dan drink ik het lekker heet op."

Luci wifelt bij de kast. "Een spekulaasje erbij, man?"

"Ja hoor, dat is best."

"Nu het grote licht nog uit, Ad!" commandeert Luci vanaf haar plaatje op het kussen voor de haard, waar ze tegen moeders knieën leunt.

"Hè, wat is het nu gezellig!"

"Ja, jongens, wat hebben we het toch goed en wat ben ik toch rijk met jullie!"

Meteen ziet ze dat de kinderen elkaar veelbetekend aanzien.

"Jullie zijn toch wel lief geweest?"

Ze voelt een schokje tegen haar knie. Ziet Ad zijn wenkbrownen optrekken.

"Of is er iets gebeurd? Vertel het dan maar."

Luci's kopje is leeg. Met een sierlijk gebaar van haar kleine hand zet ze het naast zich neer. Ze trekt haar dunne benen in de rode rock 'n roll-kousen wat van het vuur en spreidt haar wijde, grijze met rood-geruite wollen rokje erover uit. Nervous opeens, trekt ze haar groene slobbertrui strak naar beneden. Ad zit zwijgend op het haardbankje, als een toonbeeld van onschuld.

"Nu?" vraagt Emi.

Met een ruk maakt Luci zich van haar los. Haar ogen staan fel en ze doet moeite om de brandende tranen terug te dringen.

"Och, dat rare mens boven ook!"

Emi schokt overeind. "Zie je wel. Ik dacht het wel. Ik voelde het. Wat is er gebeurd?"

(Wordt vervolgd.)

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(6)

In de kille keuken hebben Emi en Ank zich na het avondeten gehaast om alles aan kant te maken. Luci en Ad hebben de huiskamer opgeruimd en zitten nu als beeldjes ieder aan een kant van de tafel, om hun huiswerk te maken.

Emi en Ank zullen samen naar de bijeenkomst van de Vrouwen Wereldgebiedsdag gaan. Met haar mantel al aan loopt Emi heen en weer. "Dus als jullie klaar zijn, neem je maar een boek, maar denk eraan, geen kattekwaad uithalen, hoor! De juffrouw is boven en ik wil geen klachten."

Ad en Luci kijken haar devout aan. "Nee mama," beloven ze ernstig.

"Jullie mogen opblijven tot we thuiskomen."

"Ja mama."

"Gaan we nu?" Ank staat al bij de deur. "Het wordt tijd, hoor."

"Ja, ik kom. Dus jongens, jullie weten het?"

"Ja mama."

"Tot straks dan."

"Ja, dag!"

Samen lopen Emi en Ank door een wereld die uit louter mist schijnt te bestaan: grijze, zwevende wolken, waaruit af en toe vage gestalten opduiken. De hoge booglampen, als omgekeerde trechters, verspreiden een cirkel van wazig oranje of rozig licht, waarin de bomen en huizen op de singel vaag te onderscheiden zijn.

In het voorportaal van de kerk worden ze even verblind door het heldere licht, dan lopen ze door naar het middenschip, waar vrouwen uit alle protestantse kerken van de stad bijeen zijn, om samen met de christenvrouwen uit alle delen van de wereld Gods lof te zingen, Hem te danken voor Zijn trouw en de noden van deze wereld op te dragen voor Zijn troon.

Er staan twee dames op de kandel, ziet Emi. Vlug schuift ze met Ank in een van de achterste banken. Vluchtig kijkt ze om zich heen, ziet veel vreemde mantels en hoeden voor zich.

De hoge en de lage stem lezen om beurt de liturgie. Emi leest in haar programma mee en probeert haar telkens afwandelende gedachten erbij te houden. Haar blik dwarsaat naar al die roerloosheid voor haar. Die hoed... is dat niet... meteen zingt ze mee.

Het voorlezen van de tekst kan haar niet dadelijk boeien. Ze ziet hoe Ank aandachtig de woorden volgt. — En ik... in deze toegewijde menigte voelt ze zich de enige die er niet in kan komen. Kwikstaart, klinkt het in haar. Dat ziet Merel, toen ze eens samen aan het strand waren. Hij

zag lekker lui te zonnen, maar zij sprong telkens ongeduldig oversind. Merel... Opnieuw dwingt Emi zich, de liturgie mee te lezen, er komt weer een lied en bij het meezingen daarvan komt ze tot de concentratie, die ze eerst niet kon vinden.

Het is of het voorgelezen een tip van de sluier oplicht, die het wereldleven meestal bedekt. De wereldheid, de ellende... Haar eigen moeiten en zorgjes zinken weg, lijken nietig bij dit grote geheel. Haar eigen verdriet... wat is het in vergelijking met al dat anders? Hongersnood... vluchtingenleed... leven in barakken... Wat is het mijne, denkt ze, vergeleken bij al die bergen en zeeën van ellende? En toch... voor God heeft ook

haar leed waarde. Hij kent en telt het van ieder persoonlijk.

"En hoe vond je het?" vraagt ze aan Ank, als ze gearmd door de verlaten winkelstraten langs de verlichte etalages drentelen. De lichtreclames geven in de nevel een veelkleurige gloed en nog steeds zoeken auto's hen voorbij.

"Ik vond het groots. De kerk was hier niet eens stampvol, maar de gedachte dat dit nu vanavond over de hele wereld gedaan wordt

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	\$3.00
Engagement-announcements	\$3.00
Marriage and anniversaries	\$4.00
Notifications of death	\$4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words	\$3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number"	\$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord we announce the birth of our son and brother

ARNOLD JAMES
January 23, 1965
Mr. and Mrs. J. Boonstra
Charles
Sylvia
Henry John
Sidney Clarence
47 Atkinson Blvd.,
Burlington, Ont.

With thankfulness to God, we announce the birth of our son

MAURICE JOHN
Mr. and Mrs. J. Albert Veldhuis
Jan. 24, 1965
22-7 Ross-Ade Drive,
West Lafayette, Indiana.

With joy and thankfulness to God, we wish to announce the birth of our son and brother

HAROLD PETER
Mr. and Mrs. F. J. Reinders
Michael Richard
Henrietta Caroline
Hilda Renee Susan
Philip Frank
January 25, 1965
85 Shendale Drive,
Rexdale, Ont.

Mrs. Elisabeth Helmus-Klinkhamer is pleased to announce the marriage of her daughter

GRETA ELISABETH
to
Mr. ALBERT MULDER

The wedding will take place D.V. on Saturday, February 27, 1965 in the Second Christian Reformed Church, 265 Albion Road, Rexdale, Ontario. Officiated by Rev. P. Mantel.

Temporary address: 17 Rectory Road, Weston, Ontario.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 40th wedding anniversary of our dear parents

MAARTEN VAN STAALDUINEN
and
RYMIENA VAN STAALDUINEN-
WEMELSVELDER

on Thursday, February 11th, 1965.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years to come is the wish of their thankful children.

Toronto, Ont.:
Gerd and Joe Boers

Grimbly, Ont.:
John and Rita Van Staalduin

Marion, New York, U.S.A.:
Leny and John Louter

Burlington, Ont.:
Alida and Jerry Slagter

and 11 grand children.

54 No. 20 Highway,
Stoney Creek, Ont.

Onverwacht ontvingen wij uit Nederland de droeve tijding dat God tot Zich heeft genomen onze geliefde Vader en Grootvader

ANTHONIE C. DEENIK

Weduwnaar
van Maria A. Cirkel
in de ouderdom van 77 jaar.

"Uw hart wort niet ontroerd, gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn veel woningen; anders zou Ik het U gezegd hebben; Ik ga heen om U een plaats te bereiden."

Hamilton, Ont.:

J. C. Farenhorst-Deenik
D. Farenhorst

H. A. Wallenburg-Deenik

Soestdijk, Ned.:

D. Kok-Deenik

G. Kok

Sydney, Australië:

Rev. J. W. Deenik
J. Deenik-Binnema

Colijnsplaat, Ned.:

I. Verburg-Deenik

J. Verburg

en kleinkinderen.

29 januari 1965.

De Heere heeft in Zijn ondernoodelijke wijsheid van ons weggenomen door een droevig ongeval onze jongste zoon, broer en oomzegger

WIEBREN
op de jeugdige leeftijd van 16 jaar en 6 maanden.

Het zeker weten dat hij nu juicht voor God's troon is ons grote troost in dit zo smartelijk verlies.

Jesaja 49:16

Jan Boonstra
Grietje Boonstra-Bettien
Geeske en Hendrik Duursma
Johannes en Grietje Boonstra-Vander Vaart

Jan en Carolijn Boonstra-Ruiter
Brandon, Man.

Aaltje en Jacob Duursma
Jannes en Leni Boonstra-Winkelman

Theunis

23 oomzeggers

21 januari 1965.

Box 255, Telkwa, B.C.

De begrafenis heeft plaats gehad onder leiding van de Revs. Cecil W. Tuitinga en Peter De Jong, op 25 januari 1965, vanuit de Christian Reformed Church, Telkwa, B.C.

Recently the Lord has taken out of our midst our beloved fellow members in his 17th year

WILLIAM BOONSTRA

The society expresses its sincere sympathy to the bereaved family, and prays that the Lord may comfort and sustain them in their loss.

Pa. Hymn. no. 204:4

January 21, 1965.

Young People Society,
"Christ Our All",
Telkwa, B.C.

Op 23 januari 1965 nam de Heere tot Zich ons zeer gewaardeerde kerkeraadslid

G. SCHOLTE
in de leeftijd van 59 jaar.

Moge de Heere zijn vrouw en kinderen troosten in dit grote verlies.

Voor de kerkeraad van de Second Christian Reformed Church of Edmonton, Alta.

Rev. J. W. Uitvliet
Mr. J. H. Van den Brink

Wanted:

FAMILY, FATHER AND SON
FOR FARM WORK.

Tractor driving desirable. Mother could work parttime as domestic helper. Free house. Write to no. 1772, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Gevraagd een nette, bekwame, be-sprekende

MELKBEZORGER

Goed loon en vooruitzichten. Chr. school en kerk aanwezig.

Sollicitaties aan:

Da. Boodt, 209 Dauw
of Ivan Vrijburg, 93 Brander Ave., Wallaceburg, Ont.

WANT TO START DAIRY
FARMING

Prefer to rent the farm. Have \$15,000. cash. Single. Can get help from relatives. Employed ten years at present dairy farm.

Write to No. 1772, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Ons moederloos gezin heeft dringend behoefte aan een

HUISHOUDDSTER

Ons gezin bestaat uit vader en 6 kinderen van 3½ tot 17 jaar.

Schrijf a.v.p. aan: M. W. Hensen, R.R. 2, Ilderton, Ont. of telefoon 666-0463.

Wanted:

YOUNG MAN, SINGLE

TO WORK ON DAIRY FARM

live-in, preferable Christian Reformed. Apply to Sid Brouwer, R.R. 1, Forest, Ont. or phone Forest, 875-5624.

YOUNG MAN WANTED FOR
FULL TIME FARM WORK.

Tractor driving experience. Also some welding ability would be helpful. Box 1774, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

EXPERIENCED SIGN-PAINTER

Familiar with Glass work, joint-filling and Wall-papering. Would like to change present position in Western Canada. Will work for wages, but prefers a partnership or a business.

Write to no. 1775, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Wij hebben verschillende prima

FARMS

te koop, maar nu er zoveel sneeuw gevallen is, is het moeilijk ze te bezichtigen. Wij raden U daarom aan contact met ons op te nemen, zodra het weer verandert.

JACK BYLSMA

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.

Bel LI 9-3894

De vereniging "Zusterhulp" of Bowmanville vraagt per 1 maart

EEN FLINKE HULP

Inlichtingen kunnen ingediend worden bij: Mrs. H. Zuidersma, P.O. Hampton, Ont.

Voor Meubelwerk
en Reparatie

S.E.A. Sjoelbakken, Boekenkasten, Tafels, Bureau's, etc. is het adres:

HERMAN TJOOTINK

10 Fletcher Ave.

VINELAND, ONT.

Telef.: LO 2-5284

FARMS - BUSINESSES

FREE catalogue describing choice Niagara area FARMS and BUSINESSES. Spring edition. Write

GEO. DUGAN

REALTOR

18 KING, WELLAND, ONTARIO

KLAAG NIET,

maar doe iets! Mendt! Uw ziekte en klachten aan ons. Wij zenden u een maandpak onschad. geneeskruiken waarmee wij reeds 37 jaren de frappantste successen oogsten. Ziet de stapels attesten en U staat paf! Neemt geen pijnstillende middelen. Zij genezen niet, doch kunnen Uw toestand wel en zeer ernstig verergeren. Onder vindt wat de natuur vermag.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. a \$18.00 bij vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

BOEKENGIDS 1964-1965

Evenals vorige jaren stellen we deze gids voor boekenliefhebbers weer GRATIS beschikbaar. De gids heeft 80 bladzijden, en geeft een beschrijving van de nieuwste Nederlandse boeken waarin U als Gereformeerde lezer geïnteresseerd bent. Let wel: Wij sturen deze gids ALLEEN OP AANVRAAG.

BURLINGTON

BOOK- & BIBLE HOUSE

468 BRANT STREET

BURLINGTON, ONT.

Phone 637-2151

VOOR AL UW REIZEN

W. VanderBeek

623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

TE KOOP

PRIMA DAIRY FARM

MET GROOT MELKCONTRACT, HOLSTEIN VEE EN MACHINES.

Prachtig gelegen aan hoofdverkeersweg dicht bij de stad. 37 Holstein melkkoeien en 6 Holstein holters.

150 acres best land en altijd zeer goed bewerkt. Dubbel, stenen woonhuis, voorzien van bedkamer, geschikt voor 2 gezinnen.

Flinke, goed onderhouden barn met silo, melkhuis en andere gebouwen.

MACHINERY: Diesel 65 Tractor 1961, Diesel 35 Tractor 1963, Large plough 1964, Large Disc 1964, Wagon, Set of Harrows, Side-delivery Rake, Hay-baller, Corn-Cultivator, Corn-planter, Seed-drill, Manure spreader, Manure Loader, Hay Conditioner, Power Mower, Grass and Corn Harvester, Self-unloading Harvester Wagon, Hay Elevator, Hammer mill, Grader blade, Silo Filler with pipes, Large Bulk-Milk-Cooler, 3-Units Milking machine and other tools.

Milk-income between \$15,000. en \$16,000. per jaar.

Prijs \$70,000. Gevraagd downpayment \$20,000. OPEN FOR OFFER.

Grenzen aan deze farm is een farm van 180 acres, behorende tot dezelfde eigenaar. Prima land. Goede barn en een oud huis.

Dese farm kan afzonderlijk worden gekocht voor \$22,000. met \$5,000. down.

Gecombineerd kunnen de 2 farms worden gekocht voor \$90,000. met \$25,000. down payment.

Hypotheek verkrijgbaar a 6% met gemakkelijke afbalingen.

ZO NODIG KUNNEN WIJ U HELPFEN MET HET FINANCIEREN VAN UW DOWN PAYMENT.

Voor alle verdere inlichtingen:

K. KRAAY, REALTOR

2 JULIANA CR., ST. CATHARINES — TEL: 934-1813

LUCAS KOOPS KOMT

NAAR TORONTO

Calvin Christian Ref. Church te Ottawa beslot om de Hollandse diensten te beëindigen. Degene die beslist een Hollandse dienst wensen kunnen gaan naar de East Ottawa Church.

Toronto II heeft haar Hollandse dienst van 9 uur weer teruggebracht tot de namiddag, thans in samenwerking met de Rehoboth church. Om de beurt zullen de diensten verzorgd worden.

De Surrey, B.C. church heeft haar nieuwe vergaderplaats juist voor nieuwjaar in gebruik genomen. De Trinity Christian Reformed Church van St. Catharines besloot een nieuwe kerk te bouwen, die naar men hoopt voor de herfst 1965 gereed te hebben.

FREE CHR. REF. CHURCH
Beroepen
te Mitchell, Ont., Rev. J. Tamminga van Grand Rapids.

Vragen rond de "R" in A.R.S.S.

(Vervolg van pag. 4)

creed in de hand; zijn Board zal hem tegen zulke 'constraint' beschermen (protect).

Men zou willen vragen: heeft de A.R.S.S. dan helemaal geen voorkeur als het op Kerk en Kerken aan komt? Staan voor de A.R.S.S. alle kerken op één lijn; en wordt er hier niet eens dankbaar gewag van gemaakt wanneer er mogelijk toch nog wel een levende, echt-Gereformeerde, ware Kerk is, die voor Schriftuurlijke wetenschap niets dan goede kan betekenen?

Naakt en duidelijk treedt hierin naar voren wat toch wel de plaats van de Kerk is in de W.d.W. Alweer moeten we met een verwijzing volstaan. Wat hier in Canada zo kritiekloos wordt overgenomen, ligt in Nederland onder zwaar geschat van goed-gereformeerde critiek.

Dringend aanbevolen lectuur voor de A.R.S.S. mannen. Bijvoorbeeld het mooie tijdschrift LUCERNA, waarin regelmatig critische behandeling van axioma's van de W.d.W. gegeven wordt. Wij denken nu speciaal aan het instructieve referaat van Dr. A. W. Begemann (de Jrg. nr. 4) 'De Kerk in de Calvinistische Wijsbegeerte.

ONRUST IN DE ENGELSE STAATSKERK

Er is onrust in de oude kerk gezelschap van hen die hun geloof in Christus belijden — ofschoon dit in de artikelen gesteld wordt — maar dat ze iedereen die in de gemeente woont omvat, al is hij nog zo heidens, zolang hij zich niet openlijk uitspreekt als een niet-lid van de staatskerk, een Jood, een Atheïst, enz.

Da. Carson heeft er bezwaar tegen dat hij paartjes trouwen moet die in geen jaren in de kerk geweest zijn en zelfs uitspreken dat ze daar ook in de toekomst niets mee te maken willen hebben. In een persoonlijk onderhoud mag hij tot ze spreken van de Zaligmaker. Maar in de officiële kerkdienst moet hij ze als echte christenen behandelen.

Hetzelfde geldt voor begrafenissen. Hij moet het officiële formulier gebruiken dat spreekt van de vaste en zekere hoop, van 'n eeuwig leven, zelfs als het personen geldt die gedurende hun gehele leven 't Evangelie hebben verwaarloosd of zelfs verworpen.

In de tweede plaats is hij door Schriftstudie tot de overtuiging gekomen dat de gehele idee van een staatskerk, waarin het parlement het hoogste gezag uitoefent, absoluut onbijbels is. Wat de plattelandsgemeente betreft is de toestand zo, dat de kerk niet is een

geformeerde over de Kerk — de lezer heeft de bakermat ervan nu gezien — is niet Gereformeerde. En daarvan zou men zich moeten binden 'without reservations'?

G. VanDooren, V.D.M.
Burlington, Ont.

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

1 Kwaliteits-zaden
2 in speciale varieteiten
3 ook Hollandse soorten
LIGGEN HIER OP U TE WACHTEN

Holl. of Eng. Prijscourant, met kleuren-foto's, op aanvraag geheel GRATIS.

WILLIAM DAM SEEDS

WEST FLAMBORO, ONT. (near HAMILTON)

Onverwacht bezoek!

En ze worden verwelkomd met thee en een speculaasje. Want moeder zorgt er wel voor, dat die in huis zijn. VOORTMAN'S maakt van die gezellige koekjes! Iedereen is er dol op. Je ziet en proeft dat die met zorg gebakken worden. Zet U ze óók eens op Uw boodschappenlijstje.

Speculaasjes van
VOORTMAN'S
 de bakker, die ze bakken kan!

Bewaar Uw speculaasjes in een goed afgesloten trommeltje; ze blijven dan langer goed.

LIGA

Schept

Levenslust!

Krachtige Kost voor het Kind!

LIGA! Let op de échte!

**GAAT U NAAR
 Holland?**

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
 WESTON, ONT.
 Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
 MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
 Parijs en Londen.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
 notaris
 meester in de rechten
 330 Bay St., Toronto 1, Ont.
 (hoek Bay/Adelaide St.)
 tel.: EM 3-1334

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED
 ACCOUNTANT
 47 Prince St.
 Suite 4
 CSHAWA, ONTARIO
 Phone 723-1221

**ER STAAN NU 3 ZETMACHINES
 opgesteld in onze drukkerij**

DIT BETEKENT:

- ① dat wij 50% meer zetwerk kunnen produceren dan voorheen ...
- ② dat wij Uw grotere opdrachten sneller kunnen afleveren ...
- ③ dat meer lettermateriaal voor U ter beschikking staat ...

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LIMITED

— méér dan ooit tot Uw dienst voor de verzorging — in de Engelse of Nederlandse taal — van Uw tijdschriften, boeken, jaarboekjes, brochures, propagandafolders, reclamebladen en alle ander drukwerk dat niet elke drukker een-twee-drie kan vervaardigen.

Overleg met ons over zetwijze,
 formaat, papier, illustraties, enz.

P.O. Box 312, Station B, Hamilton — Corner Gage and Main St. East
 Telefoon 547-1488 en 547-1489

ABONNEMENTSFOMULIER

Hierbij geef ik op als abonnee van Calvinist-Contact

Naam: _____

Post-adres: _____

Aangebracht door: _____

Naam: _____

Post-adres: _____

Aanbrengpremie: _____

Zend dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam: _____

Post-adres: _____

OUD ADRES:

"CALVINIST - CONTACT"

**PREMIE
 BOEKEN**

HET **NIET** IS NIETS om in het bezit te komen van een aantal goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het abonnement het abonnementsgeld van \$5.00 opstuur.

Voor elke **nieuwe** abonnee die U aanbrengt mag U een van volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKEN, door Anne de Vries
 Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIA VAN DE BIJBEL, een uitgegeld door Dr. C. N. Impala. Deze encyclopedie is een handige wegwijsaar door de Bijbel. **JOHANNES CALVYN, ZIJN LEVEN EN WERK**, door Dr. R. Schippers. Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek). Recensie-schrijvers hebben ind. veld dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog in dat niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan. Bernemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel. In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

KOME EN DE REFORMATIE. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman. De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks). Dit boekje is geschreven door de bekende Dr. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok. Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis. Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsen, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bekma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis. Een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje oel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis. Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom een nieuw paradijs, hetgeen de anteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND. Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonie geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pena.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans. Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman. Veelen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS. An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFILCT WITH DARKNESS. Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS. Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON. Rosemary Cunningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS. By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST. Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN. Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God-revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN.

A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.

This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Krommings reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO

CALVINIST - CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenhoer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1458 and 547-1459.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

A sermon preached by Dr. Billy Graham to President Lyndon B. Johnson and invited guests, on Inauguration Day, January 20, 1965, at National City Christian Church, Washington, D.C.

The Spiritual Dimensions of Leadership

On that day, more than a year ago, when the torch of leadership was transferred, I happened to be with a long-time friend of President Johnson's, and we went immediately to a quiet place to ask God to sustain him for the immense responsibilities which were thrust so suddenly upon him. That afternoon, when he was placing his hand on the Bible and being sworn in to the high office of President of the United States, we read together a passage of Holy Scripture. It was the prayer of King Solomon upon his ascension to the throne of Israel after the death of his father, King David.

Today, at high noon, as he takes that oath again and becomes President in his own right, I can still think of no finer prayer to begin with than that one.

(2 Chronicles 1:7-12)

"In that night did God appear to Solomon, and said unto him, ask what I shall give thee."

And King Solomon prayed, "Give me now wisdom and knowledge, that I may come in and go out before this people."

"And God said to Solomon, Because this was in thine heart, and thou hast not asked riches, wealth, or honor, nor the life of thine enemies . . . but hast asked wisdom and knowledge for thyself, that thou mayest judge my people, over whom I have made thee king: 'Wisdom and knowledge is granted unto thee; and I will give thee riches, and wealth, and honor, such as none of the kings have had that have been before thee.'

Last February President Johnson said, "No man can live where I live now, nor work at the desk where I work now, without needing and without seeking the strength and support of earnest and frequent prayer." Humbled by the magnitude of the responsibilities of a high office, a man begins to probe the erratic swirl of events for a prophetic understanding of history; and when he is a spiritually sensitive man he will feel as Lincoln did, that he is a "humble instrument in the hands of Almighty God."

During the next four years, many of you here today will have to make decisions of State, perhaps greater than those of any of your predecessors. You will hold in your hands the destiny not only of America, but of the world. You will lead the richest and the most powerful nation the world has ever known. It is a nation which has been abundantly endowed with material blessings, but it is also a nation in danger of losing its moral moorings and its spiritual perspective. Christ, in whom are hid all the treasures of wisdom, once said, "What shall it profit a man if he gain the whole world, and lose his own soul" (Mark 8:36). This applies to nations as well as to individuals, for a nation that loses its spiritual courage will grow old before its time. Even if we gain all our material and social objectives, and lose our souls, it would be disastrous. Winston Churchill once said, "Man's destiny is not measured in material computations."

There is a spiritual dimension to leadership which this administration has already recognized. Theodore Roosevelt once said, "The White House is a bully pulpit." So it is! From this city you are already leading the nation to its greatest moral and spiritual heights. Jesus Christ said, "Unto whom much is given, of him much will be required." Those who have the greatest power always need the greatest guidance.

No government rules except by the will of God. You are leaders, not only as a result of the great-

I know the leaders of this administration, especially the President and Vice-President, well enough to know that they believe he was right — that our problems are basically spiritual and that they require a spiritual solution. That spiritual solution was outlined by God to King Solomon long ago, when he said,

"If my people, which are called by my name, shall humble themselves, and pray, and seek my face, and turn from their wicked ways; then will I hear from heaven, and will forgive their sin, and will heal their land."

(2 Chronicles 7:14)

To approach the problems of the next four years in a spirit of prayer and humble dependence upon God would bring a freshness of vision and purpose that could capture the imagination of the world.

During the next four years, there will be moments of discouragement, despondency, and even disillusionment. There may come times when some of you will feel like Woodrow Wilson did, when the Senate voted against the ratification of Wilson's proposal for the League of Nations. The news was telephoned to the White House. "I feel like going to bed and staying there," Wilson said.

In foreign affairs, we are faced with overwhelming problems, from Southeast Asia to the Congo. In domestic affairs, we are faced with an alarming crime rate, a moral crisis, and many individual psychological problems which fill our hospitals. These problems will become more intense and more de-

I think I should go mad, but my faith in God holds me to the belief that He is, in some way, working out His own plans, in spite of human mistakes."

Centuries ago Moses stood before the people of Israel and said, "When thou art in tribulation, and all these things are come upon thee . . . if thou turn to the Lord, thy God, and shall be obedient unto his voice . . . He will not forsake thee . . . nor forget the covenants of thy father, which He sware unto them."

In the midst of the bloody Civil War, Abraham Lincoln read his Bible regularly. He memorized passages from its pages. He used the Word of God to help him make decisions and solve problems. In matters of right and wrong, the God of the Bible was Lincoln's final court of appeals. The overwhelming problems of his day drove him to the Scriptures and to his knees in prayer. Out of this humble dependence on God came the preservation of the Union.

History throbs with crisis, but the Gospel is that God is for man, and that, in the greatest crisis this world has ever known — when Jesus Christ went to the cross — God transformed that tragedy into triumph and wrought redemption for those who trust in Him.

Mr. President, on the wall of your office at the White House, I have seen a framed yellowed letter. It was written to your Great-grandfather Baines more than 100 years ago, and it bears the bold — almost defiant — signature of Sam Houston.

Your great-grandfather led Sam Houston to a saving knowledge of Jesus Christ. This conversion transformed that troubled, rough hero of San Jacinto into a man of peace, happiness, and purpose. As Marquis James put it in his book, *The Raven*:

"The long quest for spiritual repose ended when Houston knelt before the altar and asked to be received into the Church, and on the 19th of November, 1858, the convert waded into the chilly waters of Rocky Creek, and was baptized. A church publication at that time said, 'The announcement of General Houston's conversion has excited wonder and surprise of many who have supposed that he was past praying for.'

At the time, somebody said to Sam Houston, "Well, General, I hear all your sins were washed away." "I hope so," Sam Houston replied, "but if they were all washed away, the Lord help the fish down below."

On the day Sam Houston was baptized, he offered to pay half the minister's salary in the church. When someone asked him about it, he said, "My pocket book was baptized, too."

This newness of spiritual life that the President's Great-grandfather Baines helped introduce to General Sam Houston is the same transforming faith we need in our nation today if we are to meet successfully our rendezvous with destiny. That letter, written by a heroic Texan, to the great-grandfather of our President, is heartening evidence of a sense of moral direction. The letter itself is important but the fact that the President chose to hang it in his office, is also important. It is a shining symbol that from the very apex of government, there is a spiritual emphasis in our national affairs.

Symbolically, it says that Lyndon Baines Johnson has respect for the old faith that has guided his family, his state, and his nation, through generations.

On this solemn occasion, as a great nation goes forward under its newly chosen leaders, I find great comfort for the future, symbolized by a yellowed scrap of paper on a White House wall.

The nation's First Family posed for this picture at the White House in Washington in connection with the January 20 inauguration of President Lyndon B. Johnson. He is flanked by his daughters, Lynda Bird (left), and Luci Baines. Mrs. Lady Bird Johnson is seated.

manding during the next four years.

There seems to be no permanent solution to our problems. We try this scheme and that, but we find that each one is only a stop-gap measure. Could it be that we have failed to diagnose properly the ills of the world? Could General MacArthur have been right when he said, 20 years ago, "The problem, basically, is theological . . . there must be a revival of the spirit, if we are to save the flesh."

He could not sleep that night, and he turned to Dr. Grayson about three o'clock in the morning, and said, "Doctor, the devil is a busy man."

Later in the morning, he had Grayson read St. Paul's consoling words from Second Corinthians, "We are troubled on every side, yet not distressed; we are perplexed, but not forsaken; cast down, but not destroyed." Turning to Grayson, President Wilson said, "Doctor, if I were not a Christian,

THE WORLD AROUND US

Russia and China again on Collision Course

BY JOHN VRIESINGA

It has been remarkably quiet in Moscow for over three months now. The world still misses the boisterous and blustering old dictator whose smile it looked upon as a solid guarantee for continued peace. Hardly a week goes by without some report on the whereabouts of Khrushchev or the real reason for his dismissal. The latest publication, supposedly from a close friend of Nikita himself, had it that the former Russian premier wasn't fired at all but walked out of the meeting of the Soviet presidium in a huff when he could no longer stand the criticism of his comrades, leaving them to pick up the pieces.

Whether or not it is true, it seems that Brezhnev and Kosygin have just about finished putting the pieces back together and are now ready to break the silence in Moscow.

The new leaders, apart from very slavishly following old Khrushchev policies, have made their first careful but nevertheless major move in a world-political sense during the last week (Jan. 18-23). They met with the leaders of the other East European communist countries in Warsaw. Ostensibly it was a meeting of the so-called Warsaw-pact, the communist counterpart of the NATO, to discuss what steps the member countries ought to take against the proposed multi-lateral (nuclear) force now under consideration by the countries of the North Atlantic Treaty Organization.

As you know this organization (NATO) was called into existence after the second world war to counter the threat of a Russian military take-over of Western Europe. It bands together all the free West-European nations as well as the United States and Canada. The multi-lateral force now under consideration would be a joint military effort under a central command and equipped with nuclear arms.

Such a development may reasonably require serious consideration on the other side of the iron curtain, yet it is generally assumed that in this instance it is merely used as an excuse for the Warsaw conference and that the communist leaders will discuss a far wider range of subject.

In true communist style the meeting was kept highly secret and the bulletins issued leave one guessing about what really went on. However, from all reports it does seem reasonable to conclude that Brezhnev and Kosygin have succeeded in restoring a sense of unity based on common interest among the East European countries. If this is so, it is a major accomplishment. Under Khrushchev the unity of the communist world fell more or less apart. Not only did this lead to a sharp conflict between Russia and China, even the European satellites began to take on airs of their own. Warsaw seems to be reorganizing the communist camp, very likely allowing a great deal of freedom of the satellites, but at least under the recognized leadership of the Russians.

The impression of something of major import along these lines being established is further reinforced by Peking's reaction. Even before the conference got underway the Chinese communists resumed their barrage of scorn and vituperation on Moscow in full force. Peking has given up hope of a reconciliation, apparently. Possibly it was only prepared to bury the hatchet on its own terms, leaving Brezhnev and Kosygin no alternative but to reinforce their position in Europe and prepare for a real showdown with the Chinese.

We may thank God for that development. And the extent of our thankfulness may be determined if we for a moment try to imagine what our world would look like if the two giants were not battling each other for leadership but instead united in the old communist ambition of world domination through military force. Churches have held special services of thanksgiving for blessings of less far-reaching significance.

All these things receive an even further emphasis if we follow other developments a little closer.

You will remember that Khrushchev had a meeting of all communist countries planned for last December. This meeting was to be a preparatory one for a meeting to follow in March of this year. Both meetings were to be dealt with the conflict between Russia and China, to sort out, as the phrase had it, the ideological differences. The implied Russian intention was a denunciation of Peking ambitions. Of course with the fall of Khrushchev the December meeting was cancelled.

However, newspaper reports from East European countries have it now that the Warsaw conference is also to agree on a meeting of the world communist movement to be held March 1. This meeting is again to be a preliminary one to a later conference in which the ideological differences are to be sorted out.

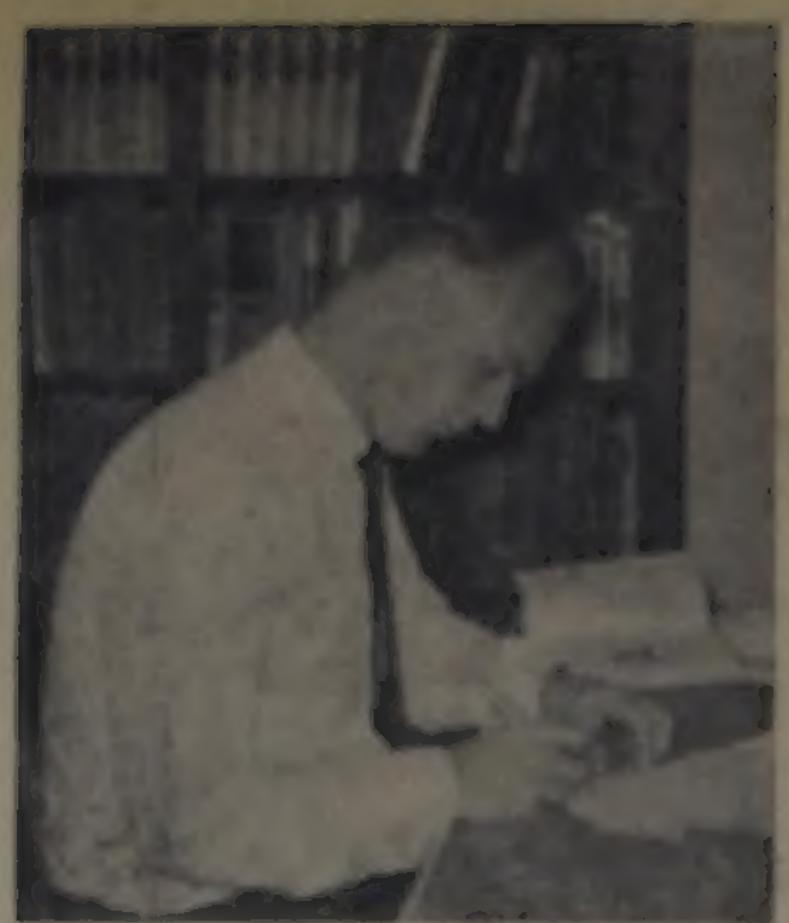
As yet Peking has not come right out with a refusal to participate, but already the Chinese communists have branded the meeting scheduled for March 1 in rather bitter phrases as a "dividing conference".

All of this is too much like the old Khrushchev line to escape the conclusion that Russia and China are again heading for a showdown. The question is again: who will emerge as the leader of world communism?

Also in still other areas Brezhnev and Kosygin are slavishly following Khrushchev's ideas. Quite some time before his fall Khrushchev started experiments in the economic field which amounted to nothing less than a complete departure of communist economic doctrine. Instead of regulating industrial production on the government set quota system, several factories and aligned distributors of consumer products were given a free hand in determining need and production. The experiment proved a big success and is now being extended to a far wider field.

While we're on the subject of conferences, there is still another meeting scheduled for March, this one in Algiers and it is to bring together the Afro-Asian nations. Now if you think that this meeting

(Continued on page 10)

On Second Thought

by COR. W. BARENDRICHT

The Last OF Major Christian Poets?

T. S. Eliot is dead.

At the age of 76 he died in London, England, in the second week of a young year. Born in St. Louis, Missouri, Thomas Stearn Eliot studied Sanskrit and Oriental religions at Harvard. He went to England to study the English literary tradition and remained there till his death this year.

Mr. Eliot will be remembered as a great poet. In a literary age that has known few great men he is considered one of a few major poets. Or, as Time puts it, as, "the most influential man of letters of his half of the century."

T. S. Eliot was a religious man and — as far as we know — a Christian. The poetry he leaves bears the earmarks of Christianity. One critic says that "Eliot . . . became the only major poet of this century that was intensely and essentially Christian." (Time, January 15, 1965)

To the poetry of Eliot one cannot easily apply his own words: "Go away! Find a place for yourself in a book — and don't expect me to take any further interest in you." Like all poetry, his depends on reading aloud, and Eliot has left his voice on recordings for us to hear and enjoy.

Perhaps the most accusing and thought-provoking lines at the address of a Christian civilization, as we like to term ours, is the pointing finger that comes from Eliot's poem, entitled, "The Hollow Men". The poet could be saying that the world is full of half-hearted, one-penny men and women who don't really know whether or not they are believers. They have no strength or structure of their own; they are hollow and stuffed — they are dead.

Such people go through life with closed eyes and lean together in conformity, like stacks of hay, whispering in the wind. When death carries them away only their shadows — their fears and failures — remain, and a hope for eternal life — unless they also have been void of that vision.

It may be true that representative conservative critics do not suggest such an interpretation of "The Hollow Men". Yet this poem seems to carry that idea when read and interpreted without the critics. The references in the poem to contrasting characters borrowed from other works of literature seem to support our interpretations. These characters represent types of men and women and are not confined to any particular time in history. There are on the one hand the men who live active and meaningful lives. On the other hand there are those men of the present time who live passive and meaningless lives.

Blasting at a luke-warm Christianity is the idea of men who are so good that they're almost too good. They have the attitude that they no longer are capable of sin and consequently they have become shadows of death.

Eliot's poem is considered by some as being a purely tongue-in-cheek affair. If this be true, then it is true that the basis of most forms of humor is tragedy. "The Hollow Men" really also carries the bang of the awakening thunderbolt of sin-convincing violence. Amidst the whisper of a self-sufficient and complacent Christianity there are the prickly pears. And we go around them for fear of feeling the sting and the pain of the forbidden fruit. We are too decent, too bleak, to face our fears and failures, to see our sins and stains, and to admit our weaknesses.

So we live and so we die. So our complacent world ends, quiet and meaningless — with a whimper.

The paralyzed force of passive Christianity must, once more, feel the sting of the prickly pear. It must be shocked out of its stupor into reality and into action. It must hear the bang of exploding powers of darkness so that it will come to life. It must come to grips with reality and light the battles of a militant church.

Finally, some day, the trumpet's clear sound will reveal the Kingdom without end:

This is the way the world ends...
Not with a bang, nor a whimper
But with the sound of the last trump.

One cannot possibly exhaust the symbolism, the imagery, the subtle ideas, in short, the possibilities of "The Hollow Men" in a few "second thoughts" and in a limited space. I have only stretched out a finger to touch a few leaves in the meadow of Eliot's poetry.

It is the challenge of younger literary students to keep the torch burning that was lit by Mr. Eliot. Young Christian poets must articulate the sound of their voice in order that some day of them can be said in recognition: "these were poets; they were essentially Christian". It should be obvious that I do not mean that one must put sermons on rhyme. The fact that one is a Christian does not make him a poet. I do not mean that in quality poetry the voice of the poet's Christianity will be audible. It should be heard and seen in the subtlety, in the discipline, and in the articulateness, that together with the ideas make the difference between amateurish rhyme and quality poetry.

This weekly has on occasion printed poetry of promising young poets. Their poetry may not always be understood at first sight. But the symbolism and imagery begin to evoke a smile of recognition or a tear of understanding when such poetry is re-read and interpreted. It is not for the poet to interpret his own creations. The reader must familiarize himself with what the poet is saying in words, in sounds, in suggestive symbols and images. The poet is a man of letters who articulates in his field of labor what others bear witness to in their field: a common Christian faith and a common hope.

Held triennially on the campus of the University of Illinois, the Inter-Varsity Missionary Convention is sponsored by the Inter-Varsity Christian Fellowships of Canada and the United States.

SEES 'EXPLOSION OF EVANGELISM' IN LATIN AMERICA

Champaign, Ill. (EP) — "Latin America is experiencing an explosion of evangelism," said Rev. Ruben Lores of Costa Rica at the Inter-Varsity Missionary Convention here. "The evangelical community is multiplying five times faster than the total population of Latin America. Although this isn't a phenomenal growth for a movement in its beginnings, I believe it is a conclusive indication that there is an open door for the gospel."

Addressing some 7,000 at what is said to be the largest student missionary gathering ever held, Mr. Lores continued, "Latin America is a continent at the boiling point. It has awakened and is rising to break the chains which never should have existed. Some experts say this process will take 25 years, and that the next 10 years will be the most decisive ones. . . What Latin America is revolting against is misery, unemployment and ignorance."

He added, "Latin America is a continent in spiritual crisis. Only 50 years ago, many Protestant leaders were saying that Latin America was not a mission field. But these days we know this is not so. Even the Roman Catholic writers now openly admit that the masses in Latin America live in a spiritual vacuum."

Until recently pastor of Templo Biblico in San Jose, Costa Rica, Mr. Lores has resigned to become full-time Evangelism Coordinator for Latin America Mission. With his wife and seven children, he will continue to make his home in San Jose.

"Latin America is open to the Gospel," Mr. Lores repeated. "If we can only know how to take advantage to this open door that the Lord has put before us, then we can have some assurance, as we Latin Americans often sing, 'Latin America shall belong to Christ'."

Held triennially on the campus of the University of Illinois, the Inter-Varsity Missionary Convention is sponsored by the Inter-Varsity Christian Fellowships of Canada and the United States.

Wife Preservers

For an impromptu sleeve board, spill a terry towel into a firm pad, cover with smooth cloth.

LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

THE NOVEMBER LADDER

	132	133	134	135	Sub- Total	Previous Total	Total
H. Geerlof (I), Hamilton, Ont.	3	0	2	2	7	53	70
R. Bouma, Belleville, Ont.	3	1	2	1	7	50	57
J. Byl (I), Burnaby, B.C.	3	2	1	2	8	43	51
J. Wierda, Winnipeg, Man.					stays	46	46
A. Guillaume (III), Edmonton, Alta.	2	2	2	2	8	37	45
G. Van Belle, Toronto, Ont.					no answer	3rd (!)	45
J. Hengeveld, Woodville, Ont.	—	2	1	2	5	39	44
W. F. Stokdyk (I), Old Barns, N.S.	3	2	2	0	7	36	43
J. VanderVeer, Cornwall, Ont.	0	2	1	2	5	37	42
M. De Jong (I), Stirling, Ont.	3	2	1	2	8	32	40
P. J. Pels, Pickering, Ont.					no answer	1st	37
B. De Jong, Greenvale, Ont.	3	2	0	0	5	31	36
C. Bruinsma, Goderich, Ont.	2	2	1	0	5	26	31
H. Hengeveld, Toronto, Ont.	—	2	1	2	5	25	30
R. Teschow, Toronto, Ont.					stays	29	29
M. Visser, Duncan, B.C.	1	1	1	0	3	26	29
Dr. Th. Van Deursen (II), The Hague, Neth.	3	2	1	2	8	0	8
H. Drost, Goderich, Ont.	3	2	1	0	6	New. Welcome!	6
C. Bruinsma, Clinton, Ont.					no answer	1st	6
A. Renema, Duncan, B.C.	—	2	1	0	3	3	6
F. Tolstra (I), Vauxhall, Alta.	2	—	—	—	2	4	6

REMARKS
Again a new contestant joined our club. A hearty welcome goes to Mr. H. Drost. The contest goes on although this time quite a number of people did not send in a solution. Note the different cases in this list. Could you not send a note if you cannot stay any longer? However, "stays" is a nice way out for those who only temporarily cannot take part. What about the newcomer in October and about one of our Torontonians?

RUSSIA AND CHINA . . . (Continued from page 9) is of minor importance compared to the others, we only have to point out that China is an Asian nation and that two thirds of Russian territory is within Asian boundaries.

It will be interesting to observe which of the two is to attend; that they will both be there is almost unthinkable, as that would make this conference also a head-on collision between the two giants. If Brezhnev and Kosygin follow the Khrushchev policy in this respect they will insist on participation. On the other hand China will certainly be not inclined to remain absent as especially in Africa the Chinese have strong interests.

Another interesting thing to watch here is whether or not Indonesia will attend. Sukarno quit the U.N. supposedly over Malaysia's becoming a member of the Security Council. He vowed that he will crush Malaysia, which according to him is merely a stool pigeon in the Asian household, a neo-capitalist power. There seems to be little doubt that the other nations expect Malaysia to participate. Will Sukarno be able to swallow his pride and sit on the same conference table with the object of his ire?

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA

Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROETENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 18

THE END OF THE LAST ONE

II Kings 25:1-6

BACKGROUND NOTES

A. It simply is not true that all things will come all right. The Bible tells us many a story without an happy end. In our essay today we tell of the end of Zedekiah, the last one of the kings of David's house who reigned in Jerusalem. The prophet Jeremiah tells us quite a bit about this last one who wore David's crown, see Jer. 37, 38, 39 and 52. The picture he presents of Zedekiah is that of a weak ruler, dependent upon his advisors, whom he occasionally mocks (Jer. 38:5), and changing his policy continually to circumstances. Zedekiah was a real opportunist. Expediency to him was more than principle. He was already convinced that the benefit of the king should be the supreme law of the country, a doctrine which later on would be formulated by the Jesuit Macchiavelli.

This is not to say that Zedekiah did not have his better moments. He certainly had these brief spells of repentance and return. At such occasions he would ask the prophet Jeremiah: "Is there any word from the Lord?". But instead of following up the advice of the prophet, the king would after a while be listening to his ministers again.

The one moment Zedekiah would do Jeremiah a favour (Jer. 27:21), the next one he would abandon him to his ministers, the princes (Jer. 38:4, 5).

It much the same way he received the crown out of the hands of Nebuchadnezzar, the king of Babylon (II Kings 24:17) and yet, he also rebelled against this king (II Kings 24:20), showing in this way that the world's (and the king's) wages are ingratitude.

It had not been easy for king Nebuchadnezzar to treat the uncle of king Jehoiachin with confidence. Yet, he did it. He still postponed to bring to the small realm of Judah the calamity of loosing its status of a kingdom, a monarchy. Zedekiah in the beginning of his Kingship refused to rebel against the king of Babylon (see Jer. 27:8, 28:1 and 29:3). (In Jer. 27:1 you read: "at the beginning of the reign of Jehoiakim", but it is clear that this refers to Zedekiah and not to Jehoiakim.) Yet later on he forgot how he had become a king and he took a chance: he rebelled against Nebuchadnezzar (II Kings 24:20). That was in the ninth year of his reign. Power and the dream of greatness brought him to such foolishness. He wanted to be the great son of David, yet he trusted in his own strength. David went to the giant Goliath in the name of the Lord of hosts . . .

Zedekiah is in many respects like the man who built his house on the sand (Matt. 7:24-29).

B. However, in this way, we have not yet dealt with the real problem of this story of the Bible. It has not been related to us on

the pages of holy Writ that we might just have an other example of a man building on sand.

Zedekiah is indeed the end of the last one. Here it seems that the line of David comes to an end. And immediately the questions arise. Can men in his sin destroy the promises of God? Can man bring to an end what God wants to keep alive? How can the Saviour be born out of David's loins if the sons of Zedekiah are butchered before his eyes and he himself dies in Babylon — childless, a lonesome prisoner?

Yet to raise the questions is already beginning to answer them. Of course, man is not able to destroy the salvation of the Lord. Even in the end of the last one God remains in control. Even when it becomes night for Zedekiah God has safeguarded already the dawn of the new day, the day of salvation. In the destruction of David's unworthy son God has already designed the rising up of the "dayspring from on high" (Luke 1:78). His wrath does not quench His tender mercies.

How? Read II Kings 25:27-30. Jehoiachin, who ruled for only three months in Jerusalem, was released from prison in Babylon and he is the Jechonias mentioned in Matth. 1:11, 12. God secured a shoot of the old stem. The Branch kept history moving for his own coming to Bethlehem and in this way to the world. We can only be saved in the name of Jesus.

C. Sin does not destroy the plan of God, but it can destroy many a sinner. Here too we see that sin puts a machine in motion which leads to selfdestruction.

As covenant people we see here again the great deeds of God, His mighty acts, but at the same time we are reminded once again of our awesome responsibility. We might cast ourselves in the abyss of forlornness while God is saving the world.

In the unity of the covenant people parents have responsibility for their children and children have as they grow up increasingly a task with regard to their parents.

THE OUTLINE

A. Who was the last one? (II Kings 24:17-19)

The King of Babylon Nebuchadnezzar dethrones Jehoiachin, but he does not as yet destroy David's house. See also background notes. Mattaniah (Gift of the Lord) becomes now Zedekiah (My righteousness, justice is the Lord). Both names end with — iah, which stand for Jahweh. Both names keep the man of the name informed of the covenant between God and his people. Could Nebuchadnezzar have had a special intention with the change of this name?

He was only twenty years of age, just the age of majority, the age of assuming responsibility on your own. Some have suggested that Zedekiah was too young to be a king and that he failed because of this reason. What do you think? Hamul was his mother. So he was a full brother of Jehoahaz and a half brother of Jehoiakim. (See II Kings 23:31, 36) How was he related to Jehoiachin? Has he still known his godfearing father?

Vs. 19 summarizes this royal life in one sentence. It indeed is a dark picture. Why is Jehoiakim mentioned and not Jehoiachin?

B. God and man. (vs. 20)

The King James translation wants to keep this verse as one sentence. However, it makes more sense to break it up into two sentences. Then it reads: "Through the anger of the Lord it came that far with Jerusalem and Judah that he rejected

them from before his face. And Zedekiah made rebellion against the king of Babylon."

In the King James translation it seems as if Zedekiah made rebellion after the nation had been rejected by God, which does not make good sense.

This is a difficult verse. It shows us an interwoven pattern. Jerusalem and Judah were rejected by God because of his anger. But this implies that his anger and wrath had been aroused by the sins of his people.

At no place does the Bible suggest that man is just victim of an angry God.

Were Jerusalem and Jud

ILKALUPIK: King of the Arctic

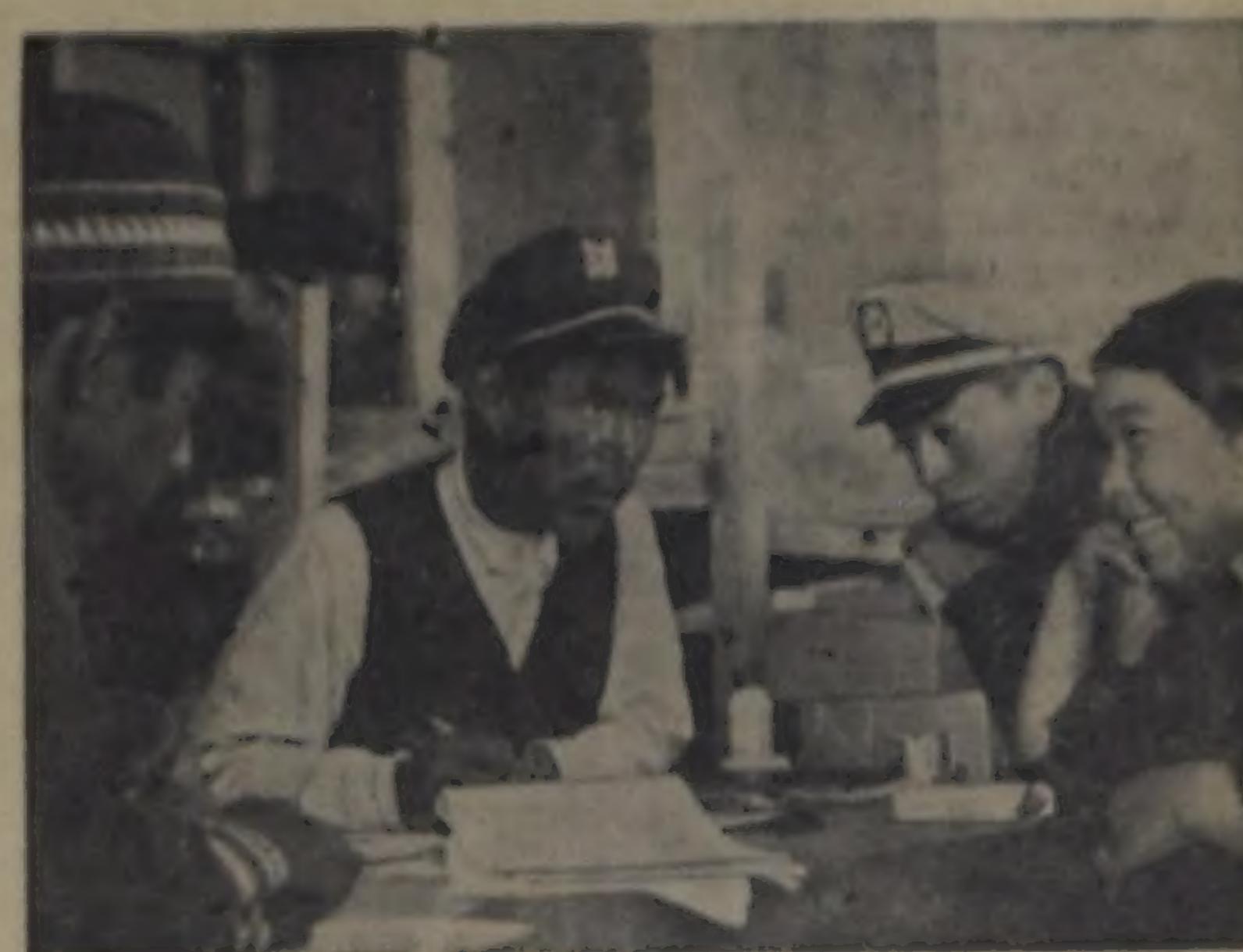
Arctic char from Canada's north is adding to the taste thrills of many southern gourmets who specialize in epicurean delights. Fashionable clubs and restaurants in New York, Chicago, Boston, Detroit and major Canadian cities offer the delicate-tasting char to their discriminating clientele. In the past couple of years, three Arctic fisheries have been established. The fishing, freezing and

shipping of char to southern markets has given a small group of Eskimos a new source of income in a land where the traditional means of making a living is rapidly changing through contact with the civilization of the white man. For a limited number of Canada's 12,000 Eskimos this added income, which reduces their dependence on the vagaries of a fluctuating food supply, is now reality. In the frigid water of the Arctic Lakes, char reproduce at a comparatively slow

TOP LEFT—Henry Anatauk takes the order of a young Eskimo mother at Co-op store at Port Burwell. Here, skins, carvings and work done at the summer fishing camps, are exchanged for pipes, tobacco, sugar, tea and other necessities.

BOTTOM LEFT—A fisherman's dream is this rock of Arctic char beauty! Increasing numbers of sportsmen are being attracted northwards to Eskimo-operated tourist lodges near Pribilof Bay and at Camp Dorset by the spunky, fighting char.

BOTTOM RIGHT—On Labrador coast, Eskimo fishermen unload char nets from their canoe. Everyone works hard during brief char-fishing season—mid August to end of September. Rifle ensures a daily diet of fresh meat while at the fishing grounds.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(6)

This afternoon, however, all circumstances conduced to pleasure. The Mediterranean blue mirrored the Mediterranean sky, the boat raced over the water, pulled easily by arms to whose strength an undercurrent of excited anticipation gave willingness. Tim and Nathan had come aboard the previous night with some added talk of a great festival to be celebrated at a village across the bay and William Wainwright, the boatswain, suddenly recollecting a former voyage, launched into a highly coloured narrative which ended amid planning for today's expedition. Newton had been trying to read on deck, but the sudden dropping of the sun, the racing stride of southern darkness, had involved him in the discussion of schemes more hazy in detail than in intention. It was his turn to go ashore but the disappointment of the watch was so keen that he had almost offered to change places with one of them. Almost, but curiosity and a beckoning sense of adventure, and something more—a deep restless response of the blood to the pulsing summer weather and the unknown shore—made him more than usually vulnerable to the suggestions of his companions: "A chance for our fighting cock to show his spurs," the boatswain had said. "It's a religious rout, d'you see, we'll need you with your Spanish lingo to keep us hove to," Tim had contributed with a portentous wink. But in their own pleasurable anticipation they had forgotten him, and by the time the boat's nose crunched on yellow sand in a little cove, across the bay from the white gleaming houses of Malaga, John was just one of a dozen ill-assorted English sailors ready for any fun that offered.

That the village nestled in green countryside amid undulating hills, that the countryside itself was in festa was obvious from the first sight of its flower-hung houses, the first throb of music, a steady alluring rhythm which still vibrated in the sun-drenched streets. The streets themselves, though empty as at the hour of siesta, seemed by their strewn flowers to have been recently inhabited and still appeared to be peopled; for outside every house, every pueblo hut were ingeniously contrived dummies, stuffed figures so obviously representing the male and female that John, in spite of his new

sophistication, looked away, only to find himself staring at yet another, the phallus even more flagrantly displayed, the woman's outline more suggestively swollen.

His comrades were not equally embarrassed. Uninhibited, jovial, they exchanged obscene comments and swung with their unmistakeable nautical roll in the direction of the luring, departing music.

"Com se llama esta fiesta?" John lingered behind to ask a grave old man who sat outside a white-washed hut, solitary as a sea-creature left on the sand by a receding tide.

The ancient looked at him surprised, whether at the ease of his Spanish, or at the Alicante dialect or at his ignorance.

"La vispera de San Juan. La procesion acaba de pasar."

"Procesion?"

"The Saint blesses all things with fertility—the soil, the crops, the fruit, the men and women."

"Where are the people now?"

"Gone to the fields for the blessing. Then dancing and feasting begin. Go and join them. A stranger is from God on this day."

John overtaking the others found the old man's opinion shared by the entire populace. The image of the Saint, robed and brightly painted, was duly lifted in benediction over the fields, while appropriate chants interrupted the music of guitar and tambour. Then the procession, attenuated to ecclesiastics and a few elders, moved back to the village and the festivities began in earnest. The English sailors, many shades lighter in complexion than their hosts in spite of exposure to sun and wind, were made welcome by signs and actions which had little need of words. Young Newton, able to communicate in fragments of recollected Spanish, shared the symbolic circular loaves and cheeses, drank the thin wine of the new vintage and sat, watching the already dancing children, the colourful dresses and gay shawls and elaborate coiffures of the women, as they prepared to dance. Characteristically he was turning over in his questioning mind the puzzle of this new experience, for which nothing in Protestant England had prepared him. Even the Maypole and other festivities, restored to country life after their banishment under Puritan regime, had no resemblance to this overlay of Christian terminology on something that was rooted deep in a primeval and pagan past. The tie between Puritanism and morality in which he was reared left no room for suspension of ethic, a moral moratorium condoned perforce by the Faith. Yet for such a lapse into incontinence the words of

the songs, the symbols and fetishes, the seductive mime of the dances now being enacted were evidently preparing the company. Apparently too, from remarks made and imperfectly understood, the welcome to strangers originated in ancient superstition that at such a festival gods descended, in the person of strangers, to answer the prayers of the barren. For the season at least all possessiveness, all jealousy, all continence was sacrificed on the altar of fertility. John, in his stalwart youth, with his eighteenth birthday still a month away, was a heaven-sent instrument to renew and continue the strength of a race which had absorbed vitality through many an invader from Hamilcar to Tarik.

Something of this communicated itself to him as he sat watching, not sorry that his possession of a few words beyond the easily acquired phrases by which sailors made their wants known, had separated him from his associates. For this event he preferred to be isolated. For this event he waited, while the children and the very young girls were carefully escorted back to the village, while the dances became more voluptuous and the music lascivious. Suddenly the picture of Mary came before his mind, of Mary as she approached him in the courtly movement of an English dance, gay, modest, a little aloof with all her warmth—and even as his heart cried for her, he put her idea from his mind. In this event Mary had no part. She belonged to another world, in a sense to another John Newton than the one who waited, outwardly controlled, but calculating behind veiled eyes the length of time before the sun rolled its splendour to the rim of the distant hills, the one who was deliberately set on the course of conduct before him, yet whose mind irrationally soothed itself with the sanction of religion disguising that course. Mary belonged to Protestant England, to the eighteenth century, to the scent of lavender and roses, not to air heavy with orange and mimosa. This was a different country, a different race, a different age... in a sense a night lifted from old magic and prehistoric custom, an inter calary night for which there was no preparation and no consequence and no anniversary, Midsummer night.

The tempo of music, the movements of the dancers, became more frenzied as the sun touched the hills. Somehow John and the others who had not yet taken part were drawn into the dance, though only to stand while the sinuous arms and swaying hips and dark-eyed faces and blood-stirring clack of castanets swirled dizzily around them. The sun plunged. Swathe after deepening swathe of violet gloom wrapped the valley. The music faltered.

Features and figures blurred. Movement gave place to touch. The moment came which John had anticipated and rehearsed many times in feverish and waking dreams, under many circumstances, but none so strange as this; and when it came, with an unknown woman panting in his arms and his uncontrollable desire incredibly sanctioned as obedience and charity, he found himself not unequal to it.

Was it the sudden light or the sudden sound? John did not know which woke him from the short night's heavy, pre-dawn slumber. He was lying in the field. No woman was near him, though he knew he had held more than one in the ritual madness of the warm unrevealing dark. Shivering slightly, he raised himself on one arm, fastening the ruffled shirt which he had worn when his companions put on their bravest array for the festival. The scene of last night's revelry was deserted except for the recumbent, inert or stirring figures of his shipmates. The well-trodden earth of the dancing floor, crushed and dying flowers testified to the fact that he had not dreamed it all. But of the villagers and country-folk there was no trace.

The sun had leaped out of the sea, restoring the light as swiftly and completely as it had been removed. Simultaneously, or so it seemed to Newton's clearing mind, had come a sound, sharp crackling which swelled and filled the air; and with the sound came the pungent, pleasant smell of burning. John stood and stretched himself.

"What's up, lad?" Wainwright the boatswain, unkempt and beary-eyed, but with an old tom-cat's air of rowdy triumph, sat up as he passed. "Did I not promise you the night of your life? Ye look fit as a cockerel and I warrant—"

"What's burning in the village, d'you think?" John interrupted to cut him short. He did not want to discuss the night with anyone or for the moment to recall too vividly.

A few minutes later the two men stood in the angle of an adobe wall, looking down a street alight with fires. Then they understood. From house after house the fetish figures were being solemnly lifted and cast into flames which had been kindled at the exact moment of the sun's rising. A solemn chant accompanied the action, a chant in which vengeance and penitence were strangely mingled. It struck the sailors as odd that, although the villagers passed and repassed, they gave no greeting, no sign of recognition or of acknowledgement. Puzzled and abashed, they retreated to round up their sleepy fellows and head for their boat. As they skirted the village where by this time ashes were being ceremonially gathered, a word in the chant caught John's attention.

(To be continued.)

BY REV. GABE RIENKS

JOHN BLACK 1818-1882
THE APOSTLE OF THE RED RIVER

PART 2

The Pastor and his Flock

The first ideal of the pastor and his flock was to build a house of worship, the Kildonan church, named after their parish church in the old country. They were not satisfied with a temporary building, their church should be a monument to the glory of God. The Spirit moved them as in the days of Haggai. Materials were gathered and they hoped to start their building programme in the spring of 1852. As spring came, the waters of the Red River began to rise alarmingly and before long the settlers realized that their colony had been struck by a new disaster. Their houses, barns and fences were swept away and the people were scattered hither and thither. During this flood, John Black proved himself a faithful pastor by encouraging his parishioners and preaching to them in the open air. Most of the materials for the church also had been carried away by the wild waters.

For several years, there was doubt in the heart of the young minister whether he should stay in this frontier church or not. By nature, he was inclined to further study and to a more civilized environment. The spiritual needs of the church and the hardships of the people made him realize that he could not forsake his post. A happy occurrence was his marriage to Henriette Ross, whose father — Scottish — played an important part in the settlement and whose mother was the daughter of an Okanagan Indian chief.

The colony was scourged by grasshoppers plagues, dysentery, typhus and whooping-cough. The many stones in the graveyard beside the Kildonan Church told the story of these many trials. Three graves had to be dug for Black's own children. On the headstone of his son, you can read the words, "The promise is unto you and your children."

In those days John wrote his

brother, "The one stroke coming so soon after the other, we feel to be severe, but we are well supported under it by the sympathy of our friends and our faith in God, who giveth life and taketh it away, even though we do not always understand His reasons. Little Donald will be laid alongside his two brothers tomorrow."

In the meantime, Black had great dreams. One of them was to bring the Good News to the Indians. The Anglicans had already several men in the field and James Evans had started a Methodist Mission at Norway House. During the years, Black's appeals to the Synod became more and more urgent.

On April 7th, 1864, he wrote:

"If missions are the chief end of the Christian Church, then so far we fail to our chief end. I have little heart for stirring up a missionary spirit amongst my people when I cannot point out an appropriate channel by which that spirit may vent itself. We try to persuade ourselves that our work is rather among our own people than among the heathen, and for a time we make ourselves think so. But when the pressure is removed, and our thoughts and Christian instincts return to their natural course, our former dissatisfaction returns. We feel that there is something wanting, something incomplete — a duty undone. It is time our church is put in her right position, abreast or ahead of other churches, and first of all, let it acknowledge the claims of the heathen of our own country of British North America. Other field may be more promising, but Providence clearly points out this field of ours, and that is all we have to look at."

Black's call to mission was not in vain. June 6th, 1866, was a great day for the Kildonan people. On that day the Presbyterian Pioneer of Indian Mission, Rev. James Nisbet, with his party set out for the West. In the kirk a farewell prayer meeting had been

held to commit this enterprise to the hands of the God Almighty. The Saskatchewan was the goal of their journey, where Nisbet founded Prince Albert as a mission post.

Another dream of the Red River pastor was to provide good Christian education for the young people. In his heart, he was still an educationist. The Parish school had his warm interest, but more should be done. The result was that on November 10th, 1871, Manitoba College opened classes. The courses were given in a log house in Kildonan. After two years, this college was removed to Winnipeg, about four or five miles distant from the old settlement. Winnipeg was a rising city and was thought of as a better strategic centre. Later, this college became a part of the University of Manitoba, but right from the start it has been a heart of Presbyterian missionary zeal in the West.

John Black tried to battle the riotous living on the frontiers by organizing Temperance societies.

Since 1870, Manitoba had become a part of Canada. From that

time on, the restless stream of immigrants began to find its way across etc., and hold fast . . . to the vast and fertile prairies. Since then I consider that I have passed through a deeper, truer work and stand on firmer ground than ever before. But what a solemn thing it is to meet in the face the records of a long life and a long ministry. I am warning all young ministers, I must stop as I am getting weary. I am not without hope of recovery yet, and I have good hope of the Kingdom to come. Bless the Lord for all. God bless you, dear brother."

John Black too was buried in the Kildonan churchyard.

Have you been to old Kildonan
Seen the Red, with gentle sweep,
Guard the little, rude God's acre
Where the early settlers sleep?

You may tread, with pride and wonder,

O'er this ever sacred sod,
Where a little band of crofters
Claimed the great, new West
for God.

Literature —

George Bryce, John Black, The Apostle of the Red River or, How the Blue Banner was unfurled on Manitoba Prairies, Toronto, 1898.

Olive Knox, John Black of Old Kildonan, ed. by The Ryerson Press, Toronto, 1958.

The Letters of John Black to his brother, the Rev. James Black are now in the United Church Archives, Toronto. After the Union of 1925 an agreement was reached by which the Archives of the Presbyterian Church were transferred to the United Church.

The words "Have you been to old Kildonan" were taken from a poem by the Rev. John Mackay.

ACROSS	49. Note	17. Fat	51. MAYA
1. Branch	50. Otherwise	19. OI-	52. SOFI
5. To walk		21. Tained	53. ANDA
back and		20. Hon-	54. PSALM
forth		eyed	55. SHARE
9. Irish Free		21. Jogs	56. TIDE
State			57. WELL
10. A king of		23. Bone:	58. ENE
Norway			59. SHARPE
11. Seaweed		27. Strange	60. GROW
12. Do not:		29. Ex-	61. MILES
contracted		clama-	62. HILL
13. Not short		30. Found	63. WALL
15. Negative		in	64. REESES
reply		a	65. CHRISTMAS
16. Spawn		sewing	66. SONG
of fish		box	67. ALIAS: GER.
18. Propose		33. Tree	68. PRIMARY
tentatively		36. Price	69. COLOR
22. River to		37. Subside	70. MALT
Medit.			71. BEVERAGE
24. Molybdenum: sym.	1	2	3
25. Biblical	2	3	4
city	3	4	5
26. Plaster	4	5	6
of Paris	5	6	7
28. Graceful	6	7	8
dance	7	8	9
31. Like	8	9	10
32. Note of	9	10	11
the scale	10	11	12
34. Warmth	11	12	13
35. Native of	12	13	14
Nevada	13	14	15
39. Bitter	14	15	16
vetch	15	16	17
40. Jewish	16	17	18
month	17	18	19
41. Benevolent	18	19	20
43. Like a	19	20	21
wing	20	21	22
45. African	21	22	23
tree	22	23	24
47. Attractive:	23	24	25
colloq.	24	25	26
48. Direction	25	26	27
to a dog	26	27	28
	27	28	29
	28	29	30
	29	30	31
	30	31	32
	31	32	33
	32	33	34
	33	34	35
	34	35	36
	35	36	37
	36	37	38
	37	38	39
	38	39	40
	39	40	41
	40	41	42
	41	42	43
	42	43	44
	43	44	45
	44	45	46
	45	46	47
	46	47	48
	47	48	49
	48	49	50
	49	50	

THE A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN
FOR FEBRUARY 1965
STUDENTS IN TENSION

A word which is in heavy use these days is the word tension. It is constantly on the lips of speakers, in the columns of newspapers, and on television.

Though the word tension has been worn smooth with usage, still I wish to call it to your attention. There is a tension in the world which is not removed with the swallow of a fast-working pill. I am referring, of course, to tension in its deepest sense. There is within this world a fundamental tension upon which hangs the ultimate destiny of the universe. This basic tension in the world is not cultural, not racial, nor political, nor ecclesiastical. It is the all-out conflict between two different kingdoms; the battle of the ages which excludes any truce, armistice or peace pact. There are two basically antagonistic principles at work among men.

Christians, and they only, know and experience real tension. The believer — and no one but he — is constantly torn between two worlds: the one wants to drag him down to destruction; the other wants to pull him up to victory. The one lures him into evil. The other calls him to conquer all evil. The Christian, while traveling toward the City of God, will always experience this fundamental tension.

No one experiences this basic tension more keenly than the Christian student at the secular university. Every child of God is involved in the struggle between the Kingdom of Light and the kingdom of darkness, but especially the Christian student feels fiercely torn between these two kingdoms in the classroom, in the library, and in his study.

The Christian student who is enrolled at the modern university is a special target of Satan. The arch enemy of God is hunting for big game. The university student, needless to say, is always in the devil's vision.

Were the devil to appear as a brimstone-smelling beast with pitchfork, horn, hooves and tail, the Christian student would leap to his feet and fight. But, as the late C. S. Lewis has so effectively shown in his splendid book *The Screwtape Letters*, this is not Satan's mode of operation. His bag of tricks is enormous; his m.o. is not easily cased. Time and again Satan scores his successes on the university campus!

The Christian student is exposed to two main approaches. The first may be called the "shock treatment". The second is the subtle and less obvious undermining of Christian truths.

The Christian who has enrolled at the modern university may encounter fierce and belligerent opposition in one or several lectures. Some professors, like one of the philosophy professors at the University of British Columbia, use their disdain

edge authority as such. For him, scepticism is the highest of duties; blind faith the one unpardonable sin . . . The man of science has learned to believe in justification, not by faith, but by verification." In the classroom as well as from the textbooks student are constantly being told: Have faith in science!

Professor Hendrik Van Riessen, in his booklet, *The University and its Basis*, writes, "It is science man thinks that has delivered man from his false pretensions. It is science that he can still trust. Let me quote Carnap: 'As a result of Copernicus' work, man lost the distinction of a central position in the universe; as a result of Darwin's, he was deprived of the dignity of a special supra-animal existence; as a result of Marx', the factors by means of which history can be causally explained were degraded from the realm of ideas to that of material events; as a result of Nietzsche's, the origin of morals were stripped of their halo; as a result of Freud's, the factors by means of which the ideas and actions of men can be causally explained were located in the darkest depths, in man's nether regions'."

What happens to the Christian student when he hears this? Sad to say, some of them become victims of this scientism. These students, though brought up in Christian homes, bid farewell to their faith in Christ. They begin to share the modern contempt for Christian doctrines of God, Christ, the Trinity, the Holy Spirit, the Bible, and sin. They become agnostics or skeptics. They become prejudiced to the Church and call it ignorantly dogmatic, anti-intellectual, and hypocritical.

Others, while holding on to their Christian faith, nevertheless succumb to this scientistic outlook, which is really an alternative to Christianity! They become dichotomists and live split lives. They divorce their faith and learning. And so, in reality, Satan has conquered also these students. For you see, large parts of their lives are dedicated, not to the cosmic Lord, but to science apart from Christ. These students may well have tried to avoid this trap. But Satan, fully aware of the students' Achilles heel, strikes again and again. There seems to be no let up in his nefarious achievements.

What is being done for the Christian students at the secular universities?

On most campuses there is the Inter-Varsity Christian Fellowship. The Inter-Varsity "aims to keep alive the youthful faith of young Christians on secular campuses, introduce the nominal believer to the living personality of Jesus, and persuade at least as few chapter members to join foreign missions." (Time, January 15, 1965) At the UBC several important, Bible believing scholars have been invited by the IVCF to address the students on the subject "Why Believe?". There is no doubt about it that the Inter-Varsity is doing a commendable job.

On the campus of the UBC we have the Calvin Student Club. Every other Monday evening approximately twenty-five students of Reformed background meet in a cosy hut on the campus. It is my privilege to be its sponsor. Most of these students are at this university for very sound

reasons. The Christian Colleges do not offer their selected field of study and some of them are engaged in post-graduate work in physics and other fields. The purpose of the club is "to develop the biblical view of life with respect to the various fields of learning." We meet regularly throughout the school-year to discover what the place of the Word of God is in learning. The Christian Perspectives, published by the ARSS, have proven to be of inestimable value! These students at the club are seriously searching for the basic answers to so many problems that baffle them. In some small way we wrestle with these issues and attempt to find solutions. The difficulties are frequently overpowering.

Often on my way home from the university I keep on thinking about these Christian students at our modern universities. And I cannot shrug off the feeling that we are not doing enough. Not at all! Time and again I keep thinking: if only we had a Christian university! For only this will be the answer! It is heartwarming to know that many Christians are giving this ideal their serious thought and stand wholeheartedly behind the Association for Reformed Scientific Studies. Inter-Varsity Christian Fellowship, Reformed Student Club, Summer Conferences, may God bless these programs every one. But the crying need for a university remains and the cry can be heard distinctly by anyone who cares to listen!

Speaking of a Christian university, Van Riessen wrote in the same publication, "The university has to form wise men of culture. For a Christian university Christ is wisdom and, to grow in the image of God is the true culture of man. — In this and in other instances — the characteristic of the Christian university is its religious attitude and approach. —

"The secret of this approach, the secret of the university, science and study is the Bible, is God speaking to the community of the university and everyone of its members and to all who are willing to listen to Him." (Emphasized in original). This is what we desperately need!

A century ago the Danish theologian Søren Kierkegaard was deeply disturbed about the attitude of many Christians. A large part of the life of the church, he asserted, was given over to fiddle, fiddle, twiddle, twaddle, shallow trivialities, instead of coming to grips with the basic issues of life. May God forbid that we become entangled in all sorts of irrelevant, harmless little niceties which prevent us from tackling the real issues of our day. May we never get bogged down in boxing with shadows and letting the golden opportunities for real Kingdom work slip through our fingers. The modern wilderness is crying for a voice. May this voice be ours! Let us stand shoulder to shoulder and work together for a graduate school in which Christ Jesus is supreme — the establishment, therefore, of a university with the Bible.

(Rev.) Michael De Vries,

N. Surrey, B.C.

Secretariat:
729 Upper Gage Ave.,
Hamilton, Ontario.